

Udskriftsdato: 19. december 2025

2019/1 LSF 149 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder, lov om markedsføring og lov om finansiel virksomhed (Opgør med kviklån m.v.)

Ministerium: Erhvervsministeriet

Journalnummer: Erhvervsmin.,
Finanstilsynet, j.nr. 1911-0053

Forslag

til

Lov om ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder, lov om markedsføring og lov om finansiel virksomhed

(Opgør med kviklån m.v.)

§ 1

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter »§ 9«: », § 11 a, stk. 1-5, og §§ 11 b og 11 c«.
2. I § 1, stk. 3, nr. 3, udgår »eller«.
3. I § 1, stk. 3, nr. 4, ændres »« til: », eller«
4. I § 1, stk. 3, indsættes som nr. 5:
»5) udlån af penge mod håndpant, herunder pant i lotterisedler, omfattet af lov om handel med brugte genstande samt pantelånvirksomhed.«
5. I § 1, indsættes som stk. 6:
»Stk. 6. § 11 a, stk. 1 og 6, finder også anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder eller af ikke-erhvervsdrivende.«
6. I § 2 indsættes som nr. 4:
»4) Kassekredit: En udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.«
7. Efter kapital 4 indsættes:

»Kapitel 4 a

Forbud mod indgåelse af visse kreditaftaler m.v.

§ 11 a. En fysisk eller juridisk person må ikke indgå en kreditaftale med en forbruger, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. De årlige omkostninger i procent beregnes efter § 16 i kreditaftaleloven.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på boligkreditaftaler.

Stk. 3. En forbrugslånsvirksomhed, som har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1, og som har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, kan ikke kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent. 1. pkt. finder også anvendelse på finansielle virksomheder efter § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Stk. 4. Medfører stk. 3 en formindskelse af restgælden, skal forbrugeren betale denne i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkortning sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

Stk. 5. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, skal foretage en genberegning af kreditaftalen.

Stk. 6. En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale i strid med stk. 1, kan kun kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. 1. pkt. finder også anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1. 1. pkt. finder ikke anvendelse på finansielle virksomheder efter § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

§ 11 b. En fysisk eller juridisk person må ikke opkræve yderligere omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale, når forbrugeren har betalt omkostninger, der tilsammen udgør 100 procent af det samlede kreditbeløb. 1. pkt. gælder også for en fysisk eller juridisk person, som kreditaftalen overdrages til.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på følgende aftaler:

- 1) Boligkreditaftaler.
- 2) Kassekreditter, der ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en dato, der er fastlagt på forhånd.

§ 11 c. En forbrugslånsvirksomhed skal efter anmodning fra en forbruger ændre en kassekredit, som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, til en kreditaftale med afdrag.«

8. To steder i § 15, stk. 1, ændres »overholdelsen« til: »forbrugslånsvirksomheders overholdelse«.

9. I § 18, stk. 1, nr. 5, ændres »§ 3 eller« til: »§ 3,«.

10. I § 18, stk. 1, nr. 6, ændres »lov om kreditaftaler.« til: »lov om kreditaftaler eller«.

11. I § 18, stk. 1, indsættes som nr. 7:

»7) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter markedsføringslovens §§ 11 a eller 11 b.«

12. I § 30 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, eller § 11 b, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.«

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

§ 2

I lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring, som ændret senest ved lov nr. 1309 af 6. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 11 indsættes før overskriften før § 12:

»Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder

§ 11 a. Markedsføring af kreditaftaler til forbrugere er forbudt, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler til forbrugere i følgende tilfælde:

- 1) På forbrugslånsvirksomhedens forretningssted.
- 2) På forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden.
- 3) Hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter

- a) køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren,
- b) kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren, og
- c) markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

§ 11 b. Enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere er forbudt, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.«

2. I § 37, *stk. 3*, indsættes efter »9-11,«: »§ 11 a, stk. 1, § 11 b, stk. 1,«.

§ 3

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

1. Afsnit IX a affattes således:

»Offentlig forbrugerinformation

Kapitel 19 a

Offentlig forbrugerinformation

§ 333 a. Finanstilsynet fremmer den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område.«

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Stk. 2. § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse på kreditaftaler, der er indgået før den 1. juli 2020.

Stk. 3. § 2 finder ikke anvendelse på handlinger, der er begået før den 1. juli 2020.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1 og 3 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Forbud mod udbud af visse lån
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Undtagelse for pantelånvirksomheder
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Offentlig forbrugerinformation på det finansielle område og nedlæggelse af Penge- og Pensionspanelet
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
3. Økonomiske og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Høring
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Alt for mange danskere er endt i økonomiske vanskeligheder som følge af hurtig og let adgang til dyre forbrugslån (de såkaldte ”kviklån”). Disse dyre forbrugslån har ikke mindst betydet, at mange unge og socialt udsatte danskere er endt i gældsfælder, hvor man har taget et nyt lån for at kunne tilbagebetale et ældre lån. Desuden har nogle udbydere udformet deres produkt således, at lånene automatisk fortsætter fra måned til måned uden krav om afdrag. Den enkelte forbruger kan derfor ende med at betale meget høje samlede kreditomkostninger for lånet.

Ud over renter på flere hundrede procent er lånene også meget nemt tilgængelige, dvs. meget nemme at optage, og udbydes med lovning om hurtig udbetaling. Markedet er præget af en høj grad af digitalisering, og de fleste lån har kunnet optages på mobiltelefon med en hurtig kreditværdighedsvurdering. En undersøgelse fra Forbrugerrådet Tænk og Trygfonden viste i 2018, at hver fjerde unge mellem 18 og 30 år har et forbrugslån.

Samtidig er det meget bekymrende, at en væsentlig del af forretningsgrundlaget for en række af udbydere vurderes at være baseret på, at forbrugere ikke kan tilbagebetale lånene rettidigt, og derfor er endt med at betale rykkergebyrer og forlænge lånene.

Der er allerede taget en række initiativer til at styrke forbrugerbeskyttelsen på forbrugslånsmarkedet. Den 1. juli 2019 er der indført krav om, at forbrugslånsvirksomheder skal have en tilladelse hos Finanstilsynet til at udøve virksomhed. Endvidere er det præciseret, at virksomhederne er forpligtede til at foretage en ordentlig kreditværdighedsvurdering, som skal sikre, at forbrugere kun ydes lån, som de er i stand til at tilbagebetale. Der er desuden indført regler om god skik, der forpligter forbrugslånsvirksomhederne til at udøve deres aktiviteter i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis.

Disse initiativer er væsentlige skridt på vejen til at skabe et ordentligt reguleret forbrugslånsmarked. Der er imidlertid behov for at tage et klart opgør med kviklån og dermed sætte en stopper for ublu renter og omkostninger.

Regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet og Nye Borgerlige indgik derfor en politisk aftale om et opgør med kviklån den 19. december 2019. Med nærværende lovforslag implementeres den politiske aftale.

Lovforslaget har til formål at styrke forbrugerbeskyttelsen yderligere gennem forbud mod visse forbrugslån samt begrænsning af låneudbydernes muligheder for at markedsføre deres produkter. Ligeledes har lovforslaget til formål at sikre en beskyttelse af forbrugerne ved indgåelse af aftaler om lån mellem privatpersoner.

Lovforslaget indebærer et forbud mod alle forbrugslån, der har en årlig omkostning i procent (ÅOP) på over 35 procent, og som ikke er en boligkreditaftale.

Med lovforslaget indføres et markedsføringsforbud, hvorefter en forbrugslånsvirksomhed, som udbyder en enkelt kreditaftale til forbrugere med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, med visse undtagelser, ikke må markedsføre nogen former for forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent. Endvidere indføres et forbud mod enhver markedsføring af forbrugerkreditaftaler og af forbrugslånsvirksomheder i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere med visse undtagelser.

Der er tidligere set eksempler på, at forbrugere har oparbejdet en gæld, som langt overstiger det dobbelte af det oprindeligt lånte beløb. Det vurderes ikke at være rimeligt. Det foreslås derfor at indføre et omkostningsloft, så en forbruger maksimalt kan betale det dobbelte af lånet tilbage i renter, gebyrer og afdrag samlet set.

Det foreslås derudover, at reglerne om ÅOP- og omkostningsloft ligeledes skal gælde for låneaftaler mellem privatpersoner. Der ses allerede i dag eksempler på, at forbrugere optager lån hos andre privatpersoner, hvilket ikke i dag er reguleret. Med forslaget vil forbrugerne opnå samme beskyttelse mod meget dyre lån. Ligeledes søges det at begrænse, at forbrugslånsmarkedet flytter sig til et ureguleret marked.

Lovforslaget indebærer endvidere, at Penge- og Pensionspanelet nedlægges, og at Finanstilsynet fremadrettet varetager den offentlige opgave med finansiell forbrugerinformation. Med nedlæggelsen af panelet

sikres en mere proaktiv informationsindsats i forhold til forbrugerne. Ved at samle opgavevaretagelsen i regi af Finanstilsynet kan ressourcerne desuden udnyttes på en bedre og mere effektiv måde.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Forbud mod udbud af visse lån

2.1.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke regler om, at en kreditgiver ikke må indgå kreditaftaler, hvor de årlige omkostninger i procent (ÅOP) overstiger en bestemt procentsats.

Det følger dog af kreditaftalelovens § 22, at hvis det beløb, som forbrugeren efter aftalen skal betale som vederlag eller omkostninger, er urimeligt, skal det nedsættes til, hvad der skønnes rimeligt. Østre Landsret tilsidesatte i 2019 (FM. 2019.26) fogedrettens afgørelse om, at kredit- og morarentesatsen på en forbrugerkreditaftale skulle nedsættes fra en kreditrente på 18 procent pr. måned til 18 procent årligt.

Straffelovens § 282 indeholder en bestemmelse om åger. Efter straffelovens § 282 straffes den, som udnytter en anden persons betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, manglende indsigt, letsind eller et bestående afhængighedsforhold til i et aftaleforhold at opnå eller betinge en ydelse, der står i væsentligt misforhold til modydelsen, eller som der ikke skal ydes vederlag for. Det er efter bestemmelsen en betingelse, at der foreligger udnyttelse af en bestemt persons økonomiske vanskeligheder m.v. Bestemmelsen indeholder derfor ikke en generel begrænsning af kreditomkostningernes størrelse.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der findes i dag både i Sverige, Island og Finland et loft for, hvor høje kreditomkostninger en kreditgiver kan opkræve.

I Sverige må kreditrenten eller morarenten ikke overstige rentelovens referencerente + 40 procent. I tillæg hertil gælder, at kreditomkostningerne ikke må overstige et beløb, der svarer til kreditbeløbet. Disse regler gælder for kreditter med høje omkostninger. Det vil sige forbrugerkreditter med en effektiv rente, der ligger over rentelovens referencerente + 30 procent.

I Island må de årlige omkostninger i procent for forbrugerkreditaftaler ikke overstige 50 procent plus den islandske centralbanks udlånsrente.

I Finland gælder der et renteloft på 20 procent. De øvrige kreditomkostninger må højst udgøre 0,01 procent af kreditbeløbet pr. dag og højst 150 euro pr. år. Kreditomkostningerne ved en forlængelse af kreditten må højst udgøre 5 euro pr. gang og højst 20 euro pr. år. Reglerne gælder for alle forbrugerkreditaftaler bortset fra kreditaftaler med pant i fast ejendom og biler, der købes på afbetaling.

I overensstemmelse med aftalen af 19. december 2019 om opgør med kviklån foreslås det derfor, at der i lov om forbrugslånsvirksomhed indføres et loft over de årlige omkostninger på 35 procent for forbrugslån, som ikke er boligkreditaftaler. Dette loft skal sikre, at forbrugere ikke tilbydes lån, hvor kreditomkostningerne er urimeligt høje.

En boligkreditaftale er defineret i § 2, nr. 1, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit, som en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit, sikret ved pant, eller ved anden sikkerhed i fast ejendom til beboelse, eller anden rettighed knyttet til fast ejendom til beboelse eller en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit hvis formål er erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.

Loftet over de årlige omkostninger i procent skal gælde for alle forbrugerkreditaftaler, bortset fra boligkreditaftaler. Loftet over omkostninger vil derfor omfatte alle former for forbrugerkreditaftaler, f.eks. kortfristede lån, kassekreditter, billån og andre lån, der ydes med henblik på erhvervelse af et forbrugsgode. Det vurderes derimod ikke nødvendigt at lade loftet over omkostninger gælde for boligkreditaftaler. Boligkreditaftaler har typisk en lavere rente end usikrede kreditaftaler, fordi det ikke er nødvendigt at indregne en risikopræmie til at dække tab på misligholdte kreditaftaler, der ikke kan inddrives.

Loftet over årlige omkostninger i procent bør gælde alle kreditgivere, der indgår forbrugerkreditaftaler, herunder også pengeinstitutter. Det for at sikre en effektiv beskyttelse af forbrugerne mod urimelige kreditomkostninger.

ÅOP-loftet på 35 procent skal betragtes som den øvre grænse for, hvad der kan anses for rimelige kreditomkostninger uanset typen af forbrugerkreditaftale, når der ikke foreligger en boligkreditaftale, herunder uanset løbetiden på forbrugerkreditaftalen, omfattende alle kreditgivere. Det er på den baggrund op til aftaleparterne i forbindelse med indgåelse af konkrete forbrugerkreditaftaler at blive enige om en ÅOP på eller under 35 procent.

Forbrugerne sikres herved en bedre retsstilling i forhold til gældende ret, hvor spørgsmålet om rimeligheden af størrelsen på ÅOP, og dermed de samlede kreditomkostninger forbundet med et lån, vil afhænge af en konkret vurdering i det enkelte aftaleforhold som i sidste ende henhører under domstolene. Med den foreslåede bestemmelse slås det entydigt fast, at en ÅOP over 35 procent er udtryk for urimelige kreditomkostninger.

Bliver den foreslåede bestemmelse overtrådt, er der tale om et ugyldigt aftalevilkår, og forbrugeren bør derfor stilles som hvis bestemmelsen var iagttaget. Det foreslås derfor, at konsekvensen af det ugyldige forhold bør være, at forbrugerkreditaftalen opretholdes, men at kreditomkostningerne på forbrugerkreditaftalen i stedet nedsættes til 35 procent, og dermed til den øvre grænse for rimelige kreditomkostninger.

Denne civilretlige konsekvens skal ses i sammenhæng med, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse samtidig foreslås at blive strafsanktioneret. Det vurderes i den sammenhæng ikke hensigtsmæssigt at foreslå at konsekvensen af, at forbrugerkreditaftaler indgås i strid med bestemmelsen, skal anses for værende ugyldig og medføre aftalen i sin helhed bortfalder. Det skyldes, at det lånte beløb skal tilbagebetales inden for meget kort tid, hvilket ofte ikke vil være muligt i praksis for forbrugeren, fordi det lånte beløb allerede er anvendt til at erhverve et forbrugsgode. Det foreslås således, at grove eller gentagne overtrædelse af loftet på ÅOP, skal straffes med bøde eller fængsel op til 4 måneder. Enkeltstående tilfælde kan også føre til bødestraf. Ligeledes vil overtrædelse af bestemmelsen kunne føre til, at tilladelsen til at drive forbrugslånsvirksomhed inddrages.

En forbrugerkreditaftale, hvor de årlige omkostninger i procent bør nedsættes til 35 procent, bør genbe-

regnes, så forbrugeren får oplyst, hvad ydelserne udgør efter nedsættelsen af kreditomkostningerne. Denne genberegning skal ske på baggrund af forbrugerkreditaftalens oprindelige løbetid, da forpligtelsen til at foretage en beregning ikke giver adgang til at ændre forbrugerkreditaftalens løbetid. En forbrugslånsvirksomhed kan derfor ikke ved genberegningen fastholde ydelsernes størrelse og derved forkorte løbetiden på kreditaftalen, medmindre forbrugeren giver samtykke til at ændre kreditaftalens løbetid. Denne genberegning sikrer på en nem og hurtig måde forbrugeren overblik over konsekvenserne ved nedsættelsen af de samlede kreditomkostninger.

Løftet over de årlige omkostninger på 35 procent for forbrugerkreditaftaler, der ikke er boligkreditaftaler, bør også gælde for andre kreditgivere end forbrugslånsvirksomheder. Privatpersoner eller erhvervsdrivende, der ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, bør også være omfattet af dette loft. Såfremt disse personer og virksomheder overtræder bestemmelsen, vil de kun kunne kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. Denne bestemmelse vil også finde anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, og som ikke er en finansiel virksomhed.

Med udgangspunkt i den politiske aftale af 19. december 2019 foreslås det endvidere, at der skal indføres et loft på 100 procent over de samlede omkostninger for forbrugerkreditaftaler, der ikke er boligkreditaftaler. Omkostningsloftet skal sikre, at der gælder en effektiv grænse for, hvor meget en forbruger i alt kan komme til at betale for en forbrugerkreditaftale, der ikke er en boligkreditaftale, over dets løbetid, også selv om forbrugeren ender i en situation, hvor der på et misligholdt lån pålægges gebyrer, strafrenter m.v.

Omkostningsloftet på 100 procent vil sikre en balance mellem hensynet til at sætte et maksimum på, hvad forbrugeren skal tilbagebetale i tilfælde af misligholdelse og, til at kreditgiveren får en vis kompensation i tilfælde af, at forbrugeren ikke overholder kreditaftalens vilkår.

Det vil i praksis ikke være muligt at beregne et omkostningsloft for kassekreditter, da der ofte løbende indbetales og hæves midler på en kassekredit. Det foreslås derfor, at kassekreditter ikke skal være omfattet af omkostningsloftet. Forbrugere, der har indgået en aftale om en kassekredit, har imidlertid også behov for, at der gælder en effektiv grænse for, hvor meget den pågældende kan komme til at betale for sin kredit. Det bør derfor være muligt for en forbruger, der har en kassekredit, som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, at få ændret kassekreditten til en kreditaftale med afdrag. Denne kreditaftale vil være omfattet af omkostningsloftet.

Omkostningsloftet skal ligesom loftet over de årlige omkostninger i procent også finde anvendelse på andre kreditgiver end forbrugslånsvirksomheder og privatpersoner. Det betyder, at f.eks. privatpersoner, der på de sociale medier tilbyder at yde kredit til forbrugere, vil være omfattet af de nye regler, selvom de ikke yder kredit i et sådant omfang, at de skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indføres et loft på 35 procent for årlige omkostninger i procent på forbrugerkreditaftaler. Den foreslåede bestemmelse finder ikke anvendelse på boligkreditaftaler. En forbrugslånsvirksomhed, der overtræder dette forbud vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder ved grove eller gentagne overtrædelser.

Det foreslås endvidere, at en forbrugslånsvirksomhed, der indgår en kreditaftale med en forbruger i strid

med loftet for de årlige omkostninger i procent, ikke kan kræve højere kreditomkostninger end hvad, der svarer til årlige omkostninger på 35 procent.

En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger, hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, er forpligtet til at foretage en genberegning af kreditaftalen. Det vil sige, at forbrugslånsvirksomheden skal beregne ydelsernes størrelse i overensstemmelse med en årlig omkostningsprocent på højst 35 procent. Viser denne genberegning, at restgælden formindskes, f.eks. fordi allerede betalte kreditomkostninger, f.eks. oprettelsesomkostningerne medførte, at de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, skal afkortningen ske i den eller de ydelser, der forfalder først.

En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale, og hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, kan ikke kræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i aftalen. Det foreslås, at denne bestemmelse også finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, og som ikke er en finansiel virksomhed.

Denne strengere civilretlige sanktion for overtrædelser af loftet over de årlige omkostninger i procent på 35 procent for fysiske og juridiske personer, der ikke er en forbrugslånsvirksomhed, skyldes, at disse som udgangspunkt ikke er underlagt en pligt til at foretage en kreditværdighedsvurdering ved aftalens indgåelse. Dette bør modsvare en strengere civilretlig sanktion, hvis omkostningsloftet overtrædes.

Det foreslås endvidere, at en fysisk eller juridisk person ikke må kræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale indgået med en forbruger, når omkostningerne udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb. Den foreslåede bestemmelse gælder også for den, som den fysiske eller juridiske person overdrager kreditaftalen til.

Da bestemmelsen om et omkostningsloft ikke skal gælde for kassekreditter, som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, foreslås det, at en forbrugslånsvirksomhed efter anmodning fra en forbruger skal ændre en kassekredit til en kreditaftale med afdrag.

Der foreslås endvidere indsat en definition på en kassekredit.

Lovens anvendelsesområde foreslås udvidet med lovforslaget. Udvidelsen består i, at omkostningsloftet på 35 procent for forbrugerkreditaftaler også skal gælde for en fysisk person og en juridisk person, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Tilsvarende foreslås det, at en fysisk eller juridisk person ikke må kræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale indgået med en forbruger, når omkostningerne tilsammen udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb.

2.2. Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder

2.2.1. Gældende ret

Der er i gældende ret intet forbud mod markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller forbrugerkreditaftaler.

Ved markedsføring af forbrugerkreditaftaler skal markedsføringen overholde oplysningskravene i markedsføringslovens § 18, når der i markedsføringen angives en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostninger i forbindelse med forbrugerkrediten. Markedsføringslovens § 18 gennemfører artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF.

Overtrædelse af bestemmelsen i markedsføringslovens § 18 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. lovens § 37, stk. 3.

Markedsføringsloven finder i overensstemmelse med de folkeretlige jurisdiktionsprincipper som udgangspunkt anvendelse, når erhvervsdrivende markedsfører sig på det danske marked, jf. det såkaldte virkningsprincip. Det er således uden betydning, om den pågældende erhvervsdrivende er etableret i Danmark eller i udlandet.

Der gælder dog særlige regler, når erhvervsdrivende, der er etableret i ét EU/EØS-land via internettet eller andre online tjenester, retter deres markedsføring mod privatpersoner eller erhvervsdrivende bosat i et andet EU/EØS-land. I de tilfælde gælder der som udgangspunkt et afsenderlandsprincip, jf. e-handelslovens §§ 3-4. Når afsenderlandsprincippet finder anvendelse, betyder det, at erhvervsdrivendes markedsføring som udgangspunkt blot skal overholde den offentligretlige lovgivning, herunder markedsføringslovgivningen, som gælder i det land, hvor den erhvervsdrivende er etableret.

Når f.eks. en tysk erhvervsdrivende via internettet markedsfører sig over for danske forbrugere, skal markedsføringen som udgangspunkt kun overholde den tyske markedsføringslov. Tilsvarende skal en dansk erhvervsdrivende, som markedsfører sig på internettet over for forbrugere bosat i andre EU/EØS-lande, som udgangspunkt kun overholde den danske markedsføringslov.

Specifikt for så vidt angår markedsføring i tv og på on-demand audiovisuelle medietjenester indeholder radio- og fjernsynslovgivningen bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester).

Der er hverken i direktivet om audiovisuelle medietjenester, som senest er ændret i 2018, eller i radio- og fjernsynslovgivningen fastsat regler om markedsføring af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomheder. Markedsføring af forbrugerkreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder er således ikke et område, der er samordnet ved direktivet om audiovisuelle medietjenester. Direktivet er dermed ikke til hinder for af forbrugerbeskyttelseshensyn at indføre et dansk forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomheder i tv eller på on-demand audiovisuelle medietjenester. Tilsvarende er radio- og fjernsynslovgivningen ikke til hinder for et sådan forbud.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at den intensive markedsføring af kortfristede forbrugerkreditaftaler og løbende forbrugerkreditter, som i dag finder sted, herunder i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere, øger risikoen for, at forbrugere fristes til at indgå kreditaftaler uden at tænke over omkostningerne og konsekvenserne herved.

Erhvervsministeriet finder det derfor nødvendigt at indføre et forbud mod markedsføring af forbruger kreditaftaler, såfremt en forbrugslånsvirksomhed udbyder forbruger kredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover.

Markedsføringsforbuddet skal gælde for alle forbruger kreditaftaler bortset fra bolig kreditaftaler. Markedsføringsforbuddet vil derfor omfatte alle former for forbruger kreditaftaler, f.eks. kortfristede lån, kassekreditter, billån og andre lån, der ydes med henblik på erhvervelse af et forbrugsgode. Der gælder de samme beskyttelsesbehov for disse lån som ved usikrede lån. Det vurderes derimod ikke nødvendigt at lade markedsføringsforbuddet gælde for bolig kreditaftaler.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at sikre, at forbrugere fortsat har mulighed for aktivt at afsøge markedet for forbruger kredit, da det fortsat vil være lovligt at udbyde forbruger kreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent og derover, jf. dog det i lovforslagets § 1, nr. 4, fastsatte ÅOP-loft. Udbyderne skal overholde de oplysningskrav, der følger af markedsføringslovens § 18. Derfor finder Erhvervsministeriet, at markedsføring af forbruger kreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden, bør være tilladt.

Endvidere finder Erhvervsministeriet, at man bør tillade markedsføring af forbruger kreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren. Det er endvidere en betingelse, at kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller applikationer eller lignende, som drives af sælgeren, og at markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

Erhvervsministeriet finder desuden, at enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og forbruger kreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere bør være forbudt, hvis der er tale om forbruger kreditaftaler med kontant udbetaling.

Markedsføringsforbuddet skal gælde for alle forbrugslånsvirksomheder og forbruger kreditaftaler, bortset fra bolig kreditaftaler. Markedsføringsforbuddet vil derfor omfatte alle former for forbruger kreditaftaler, f.eks. kortfristede lån, kassekreditter, billån og andre lån, der ydes med henblik på erhvervelse af et forbrugsgode, og udbydere af disse. Der gælder de samme beskyttelsesbehov for disse lån som ved usikrede lån. Det vurderes derimod ikke nødvendigt at lade markedsføringsforbuddet gælde for bolig kreditaftaler.

Erhvervsministeriet bemærker, at forbuddet mod markedsføring af forbruger kreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbruger kredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, ikke vil gælde erhvervsdrivende etableret i et andet EU- eller EØS-land end Danmark, i det omfang markedsføringen til danske forbrugere foregår online, jf. afsenderlandsprincippet i e-handelsloven.

Markedsføringsforbuddet vil således kunne medføre en konkurrencefordel for forbrugslånsvirksomheder etableret i et andet EU- eller EØS-land end Danmark. Afsenderlandsprincippet medfører endvidere en risiko for, at danske erhvervsdrivende etablerer sig i et andet EU- eller EØS-land, og dermed omgår forbuddet. Ifølge EU-Domstolens faste retspraksis bevarer en medlemsstat dog retten til at træffe foranstalt-

ninger over for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, men hvis aktivitet udelukkende eller hovedsagelig er rettet mod førstnævnte medlemsstats territorium, såfremt etableringen har fundet sted med det formål at omgå den lovgivning, som tjenesteyderen ville være underlagt, hvis tjenesteyderen var etableret på førstnævnte medlemsstats territorium.

Erhvervsministeriet vurderer, at de foreslåede forbud kan begrænse den intensive markedsføring af forbrugerkredit med høje omkostninger og samtidig understøtte, at færre forbrugere bliver eksponeret for og indgår kreditaftaler med høje omkostninger med risiko for at blive fanget i en gældsspiral.

For at sikre forbuddenes effekt finder Erhvervsministeriet det nødvendigt at indføre bødestraf for overtrædelse af markedsføringsforbuddene.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indføre et forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover. Såfremt en forbrugslånsvirksomhed udbyder en enkelt forbrugerkreditaftale med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, vil det således ikke være tilladt for virksomheden at markedsføre nogen former for forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent. Derimod vil forbrugslånsvirksomheder, der udelukkende udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på mindre end 25 procent, ikke være omfattet af forbuddet. Disse forbrugslånsvirksomheder vil således frit kunne markedsføre sine forbrugerkreditaftaler alle steder, jf. dog det foreslåede forbud i markedsføringslovens § 11 b, stk. 1.

Det foreslås at indføre en undtagelse til forbuddet, således at forbuddet ikke finder anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler. Undtagelsen foreslås indført for at sikre samme afgrænsning, som gælder for det foreslåede ÅOP-loft i lovforslagets § 1, nr. 7.

Det foreslås endvidere at indføre tre yderligere undtagelser til forbuddet. For det første foreslås det at tillade markedsføring på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted. For det andet foreslås det at tillade markedsføring på forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden. For det tredje foreslås det at tillade markedsføring, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren. Det er endvidere en betingelse, at kreditaftalen markedsføres på den erhvervsdrivendes forretningssted, hjemmeside eller i applikationer eller lignende, som drives af den erhvervsdrivende. Endelig skal markedsføringen ske i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris for at være tilladt.

Det foreslås desuden at indføre et forbud mod enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere. Forbuddet er begrænset til markedsføring af forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling og virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling.

Det påhviler den enkelte forbrugslånsvirksomhed selv at sikre sig, at der ikke købes reklametid eller sker anden markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Det foreslås at indføre en undtagelse til forbuddet, således at forbuddet ikke finder anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler. Undtagelsen foreslås indført for at sikre samme afgrænsning, som gælder for det foreslåede ÅOP-loft i lovforslagets § 1, nr. 7.

Endelig foreslås det at indføre en undtagelse til forbuddet, således at markedsføring vil være tilladt, såfremt kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren. Undtagelsen foreslås indført, da finansieringskøb af en vare eller tjenesteydelse ikke i samme grad som forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling vurderes at kunne fremme ludomani ved markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere.

Efter lovforslagets § 1, nr. 11, vil Finanstilsynet få mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden gentagne gange eller groft ikke efterlever forbuddene i markedsføringslovens § 11 a eller § 11 b. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 11.

Markedsføringsforbuddene vil være underlagt Forbrugerombudsmandens tilsynskompetence, jf. markedsføringslovens § 25, stk. 1.

2.3. Undtagelse for pantelånvirksomheder

2.3.1. Gældende ret

Det fremgår af § 1, stk. 1, nr. 2, i lov om handel med brugte genstande samt pantelånvirksomhed (herefter marskandiserloven), at loven gælder for selvstændig næringsvirksomhed ved udlån af penge mod håndpant, herunder pant i lotterisedler, og formidling af sådanne lån (pantelånvirksomhed).

Betegnelsen ”pantelåner” anvendes traditionelt om en erhvervsdrivende, som driver virksomhed med udlån af penge mod håndpant. Håndpant er en pantsætningsform, hvor skyldneren fratages muligheden for at råde over den pantsatte genstand, typisk ved at genstanden overgives til panthaveren (den erhvervsdrivende).

Efter marskandiserlovens § 2, stk. 1, skal den erhvervsdrivende have bevilling for at drive pantelånvirksomhed. Bevilling udstedes af politiet, og giver ret til at drive virksomhed i og fra den politikreds, bevillingen omfatter, jf. § 2, stk. 2.

Efter marskandiserlovens § 3, stk. 3, 1. pkt., kan bevilling nægtes, hvis ansøgeren er dømt for strafbart forhold, der begrundet en nærliggende fare for misbrug af bevillingen, eller hvis der i øvrigt efter de oplysninger, der foreligger om hans personlige forhold, er særlig grund til at antage, at han ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde. Bevilling kan endvidere nægtes, hvis ansøgeren har betydelig forfalden gæld til det offentlige, hvorved der forstås beløb i størrelsesordenen 50.000 kr. og derover, jf. marskandiserlovens § 3, stk. 3, 2. pkt.

Politiet har adgang til at foretage eftersyn af virksomhedernes forretningslokaler, varelagre og forretningsbøger, jf. marskandiserlovens § 13, stk. 1.

Der er fastsat nærmere regler om bl.a. pantelånvirksomhed i bekendtgørelse nr. 7. af 9. januar 1969

om handel med brugte genstande samt pantelånervirksomhed. Det fremgår af § 15, stk. 1, i denne bekendtgørelse, at pantelånere ikke må betinge sig eller oppebære højere rente af udlånte beløb end 1,5 procent pr. påbegyndt måned og herudover ikke må pålægge pantsætteren omkostninger, jf. dog § 18, stk. 1 og § 20.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 18, stk. 1, at såfremt pantelåneren efter aftale med pantsætteren fornyer den pantsatte lotteriseddel, kan han herfor beregne sig et gebyr, der fastsættes af justitsministeren. Meddelelse om gebyrfastsættelsen sker i Statstidende.

Det fremgår endvidere af bekendtgørelsens § 20, stk. 1, at indfries et lån eller fornyes et pant, efter at pantet er tilmeldt til en auktion, der er fastsat til afholdelse inden for de følgende 3 uger, kan pantelåneren beregne sig et vederlag på 5 procent af lånesummen med påløbende renter, dog højst 15 kr. for hvert pant. Har et pant været stillet til auktion, men er trukket tilbage på grund af manglende rimeligt bud, kan pantelåneren beregne sig et tilsvarende vederlag jf. bekendtgørelsens § 20, stk. 2.

Endvidere gælder der særlige retningslinjer for den avance, der kan forekomme ved pantelånerens realisation af pantet. Det fremgår af bekendtgørelsens § 22, stk. 1, at pantelåneren inden to måneder efter pantets realisation skal foretage en opgørelse af sit mellemværende med pantsætteren. Såfremt denne har et tilgodehavende, skal pantelåneren inden udgangen af de to måneder opfordre indehaveren af lånebeviset, ved bekendtgørelse i en eller flere lokale aviser efter politiets bestemmelse, til inden et år efter auktionen at afhente sit tilgodehavende mod tilbagelevering af lånebeviset.

Hvis den tilgodehavende avance ikke afhentes inden tidsfristen udløb, så tilfalder avancen pantelåneren, jf. bekendtgørelsens § 22, stk. 3.

Forbrugslånsvirksomheder, der driver pantelånervirksomhed, er også omfattet af lov om forbrugslånsvirksomhed, fordi en sådan virksomhed udbyder kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, jf. lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 1, nr. 2.

Forbrugslånsvirksomheder, der driver pantelånervirksomhed, skal derfor også have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed, jf. lov om forbrugslånsvirksomheder § 3, stk. 1.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende regulering medfører, at forbrugslånsvirksomheder, der driver pantelånervirksomhed, både skal have en tilladelse til at drive forbrugslånsvirksomhed af Finanstilsynet og en bevilling til at drive pantelånervirksomhed hos politiet. Disse virksomheder vil endvidere både være under tilsyn af Finanstilsynet og politiet.

Lov om forbrugslånsvirksomheder er udtryk for en generel regulering af forbrugslånsvirksomhed, og fastsætter regler om tilladelse samt forbrugerbeskyttende regler, der skal iagttages af forbrugslånsvirksomhederne. Marskandiserloven er derimod udtryk for en særlig regulering, som er målrettet handel med brugte genstande og pantelånervirksomhed, og har til formål at hindre salg og belåning af stjålne genstande. Som anført under pkt. 2.3.1 ovenfor indeholder marskandiserloven endvidere regler, som beskytter den forbruger, der optager lån. Således fremgår det bl.a. af bekendtgørelsens § 15, stk. 1, at en

pantelåner ikke må oppebære højere rente af udlånte beløb end 1,5 procent pr. måned og herudover ikke må pålægge pantsætteren omkostninger.

Det forhold, at to regelsæt er rettet mod samme område, kan skabe tvivl om, hvilke regler, der gælder i en given situation, og hvem der fører tilsyn med et givent område. Det er ikke hensigtsmæssigt, hvorfor pantelånervirksomhed ikke bør være omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder. Det har således ikke oprindeligt været hensigten at medtage disse virksomheder under lov om forbrugslånsvirksomheders anvendelsesområde, og det vurderes at være mere hensigtsmæssigt, at pantelånervirksomhed kun er reguleret i marskandiserloven.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at forbrugslånsvirksomhed, der driver pantelånervirksomhed, undtages fra lov om forbrugslånsvirksomheder, så disse virksomheder alene er omfattet af reglerne i marskandiserloven.

2.4. Offentlig forbrugerinformation på det finansielle område og nedlæggelse af Penge- og Pensionspanelet

2.4.1. Gældende ret

I dag er en del af opgavevaretagelsen i forbindelse med finansiell forbrugerinformation henlagt til Penge- og Pensionspanelet. Penge- og Pensionspanelet blev oprettet af Folketinget i juni 2007 med lov nr. 576 af 6. juni 2007. Panelet hører under Erhvervsministeriets ressort og sekretariatsbetjenes af Finanstilsynet.

Penge- og Pensionspanelet blev oprettet med det formål at skabe et forum, hvor de finansielle branche- og forbrugerorganisationer kunne arbejde sammen om at fremme den finansielle forståelse og fungere som sparringspartner i sekretariatets daglige udmøntning af panelets arbejde.

Panelet består af repræsentanter fra den finansielle sektor, forbrugerorganisationer og faglige organisationer samt en uafhængig formand, som alle er udpeget af erhvervsministeren.

Penge- og Pensionspanelet er en offentlig oplysningstjeneste til forbrugerne om privatøkonomi, og stiller bl.a. information og undersøgelser samt en række værktøjer til rådighed. Panelet skal som led i sit arbejde udarbejde objektiv forbrugerinformation om finansielle produkter og ydelser, foretage og offentliggøre test af finansielle produkter og ydelser og iværksætte og offentliggøre undersøgelser om forbrugerforhold på det finansielle område.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Forbrugerpolitik har traditionelt set taget udgangspunkt i en velovervejet systematisk gennemsnitsforbruger, der er i stand til at indarbejde fremtidige konsekvenser i sine overvejelser. På den baggrund blev Penge- og Pensionspanelet i 2007 etableret med henblik på at udarbejde objektiv forbrugerinformation, samt udarbejde test og undersøgelser om finansielle produkter og ydelser i tæt samarbejde med branchen.

Erhvervsministeriet kan konstatere, at mulighederne for at lave test af finansielle produkter og ydelser i praksis har været begrænsede, idet produkterne sjældent kan vurderes uafhængigt af kundernes økonomiske forhold. Endvidere har adfærdøkonomiske indsigter ført til, at Penge- og Pensionspanelet i stadig mindre omfang producerer traditionel uvildig information, herunder iværksætter egne undersøgelser.

Desuden viser erfaringer fra Finanstilsynets sekretariatsbetjening af Penge- og Pensionspanelet, at det har været vanskeligt for panelets medlemmer at løsrive sig fra organisationernes egeninteresser i forbindelse med udformning af informationsmateriale til forbrugerne.

For at opnå en bedre og mere effektiv indsats for at fremme forbrugernes finansielle forståelse finder Erhvervsministeriet, at der bør gennemføres en modernisering af den nuværende indsats med formidlingen af finansiell forbrugerinformation. Dette kan ske ved at samle den offentlige informationsopgave i forhold til finansielle forhold i regi af Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet vurderer, at Penge og Pensionspanelets virksomhed ikke længere afspejler de opgaver, der følger af lov om finansiell virksomhed, og at panelets ressourcer kan anvendes mere effektivt. Endvidere vurderes den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område med fordel at kunne være bredere end isoleret information om produkter og ydelser, idet den almene forbruger også har behov for information om tilrettelæggelse af økonomi, valg af finansielle produkter i forskellige livsfaser samt information, der sætter dem i stand til at træffe de rigtige forbrugsvalg for dem.

Det er vurderingen, at der med en nedlæggelse af panelet kan sikres en mere proaktiv informationsindsats i forhold til forbrugerne. Den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område bør derfor reorganiseres og fremadrettet varetages af Finanstilsynet. Finanstilsynet arbejder for at sikre finansiell stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Finansiell forståelse byggende på information om finansielle produkter og ydelser m.v. er en væsentlig forudsætning for dette arbejde. Samtidig vurderes det, at ved at samle opgavevaretagelsen i regi af Finanstilsynet, kan ressourcerne udnyttes på en bedre måde.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at reglerne i afsnit IX a i lov om finansiell virksomhed ophæves, og at Penge- og Pensionspanelet nedlægges, og at opgaven med at fremme den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område fremadrettet varetages af Finanstilsynet.

Finanstilsynet vil således frem over arbejde med at styrke forbrugernes viden, erfaring og interesse på det finansielle område, således at forbrugerne kan træffe hensigtsmæssige beslutninger for dem selv og samtidig kan få en god tillidsskabende oplevelse, når de møder den finansielle sektor. Dette arbejde vil bestå i at skabe lettilgængelig information og stille interaktive værktøjer til rådighed for forbrugerne på forskellige medieplatforme, blandt andet via hjemmesiden www.raadtilpenge.dk samt grupper på de sociale medier. Arbejdet med at styrke forbrugernes viden, erfaring og interesse skal blandt andet tage afsæt i indsigter om forbrugeradfærd, så initiativer evidensbaseres og målrettes forbrugernes faktiske adfærd, behov og præferencer.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

De foreslåede markedsføringsforbud skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige. Forbrugerombudsmanden vil som hidtil føre tilsyn med overholdelsen af markedsføringsloven efter reglerne i markedsføringsloven og bekendtgørelsen om Forbrugerombudsmandens virksomhed. Det indebærer bl.a., at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at prioritere blandt de sager, som forelægges Forbrugerombudsmanden, hvorfor lovforslaget ikke vurderes at medføre øgede udgifter for institutionen.

Arbejdet med offentlig forbrugerinformation på det finansielle område vil fremadrettet være forankret i Finanstilsynet, idet Penge- og Pensionspanelet med forslaget foreslås nedlagt. Arbejdet med den offentlige forbrugerinformation vil have økonomiske konsekvenser for Finanstilsynet. Det foreslås, at udgifterne hertil kan finansieres via den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, hvoraf Finanstilsynet kan opkræve afgift efter §§ 361-367.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forbrugslånsvirksomheder er i dag forpligtede til at beregne de årlige omkostninger i procent for forbrugerkreditaftaler. Forslaget om, at en forbrugslånsvirksomhed ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent vil medføre økonomiske konsekvenser samt administrative omstillingsomkostninger for erhvervslivet.

Der er tale om et lovreguleret prisloft, der forventes at medføre både adfærdsvirkninger ift. kreditgivernes udbud af produkter samt afledte effekter på priserne for disse forbrugerkreditaftaler. Udbydere af forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger over 35 procent vil opleve økonomiske tab i forbindelse med prisloftet som følge af lavere indtægter på kreditaftalerne. Det er ikke muligt at estimere de samlede økonomiske konsekvenser for virksomhederne, da dette blandt andet afhænger af virksomhedernes fremadrettede forretningsmodel samt udbud forbrugerkreditaftaler.

Endvidere vurderes det, at de foreslåede markedsføringsforbud vil kunne få økonomiske konsekvenser for forbrugslånsvirksomhederne, da virksomheders mulighed for eksponering af forbrugerkreditaftaler begrænses, om end der ikke er tale om direkte erhvervsøkonomiske konsekvenser. Markedsføringsforbuddet i den foreslåede § 11 a, stk. 1, i markedsføringsloven kan medføre, at nogle forbrugslånsvirksomheder vil omlægge deres portefølje af forbrugerkreditaftaler, så de ikke udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger i procent over 25 procent, for at undgå at blive ramt af markedsføringsforbuddet, hvilket vil mindske konkurrencen for lovlige forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger i procent under 35 procent.

Lovforslaget vil herudover medføre administrative konsekvenser for udbydere af forbrugerkreditaftaler, idet virksomhederne som følge af forslaget vil skulle tilpasse deres forretningsmodeller samt interne forretningsgange. Det vurderes, at de samlede administrative omstillingsomkostninger for forbrugslånsvirksomhederne vil være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres yderligere. Det vurderes, at det foreslåede loft over samlede omkostninger forbundet med kreditaftalen vil kunne have minimale øvrige efterlevelseseomkostninger for erhvervslivet, idet virksomhederne løbende skal være opmærksomme på de omkostninger, der er forbundet med de løbende kreditaftaler.

Den offentlige forbrugerinformation skal fremadrettet være forankret i Finanstilsynet. Det foreslås, at udgifterne til den offentlige forbrugerinformation kan finansieres gennem den eksisterende afgiftsordning i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. I givet fald vil afgiften til Finanstilsynet blive forhøjet, og omlægningen af den offentlige forbrugerinformation vil således indebære nye omkostninger for de virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet har vurderet, at principperne for agil erhvervsrettet regulering og principperne for digitaliseringsklar lovgivning ikke er relevante for nærværende lovforslag.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Der findes ikke EU-retlige bestemmelser om et loft over de årlige omkostninger i procent.

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler indeholder regler om, at urimelige kontraktvilkår ikke binder forbrugeren. Et kontraktvilkår, der ikke har været genstand for individuel forhandling, anses for urimeligt, hvis det til trods for kravene om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren. Da direktivet er et minimumsdirektiv er direktivet ikke til hinder for, at der fastsættes nærmere regler i national lovgivning om, hvad der må anses for urimelige aftalevilkår med forbrugere. Der vil ske notifikation til Kommissionen i medfør af artikel 8 a i direktivet om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler.

Der er i andre EU-lande ligeledes indført national lovgivning vedr. regulering af renter og omkostninger ved forbruger kreditaftaler gennem rente- og omkostningslofter.

Lovforslagets § 2, nr. 1, om forbud mod markedsføring af forbruger kreditaftaler, såfremt forbrugslåns virksomheden udbyder forbruger kreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, samt forbuddet mod markedsføring af forbrugslåns virksomheder eller af forbruger kreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere går videre end minimumskravene i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbruger kreditaftaler. Det vil således være i strid med princippet om implementering af erhvervsrettet EU-regulering, hvorefter den nationale regulering som udgangspunkt ikke må gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen.

Endvidere vil forslaget om forbud mod markedsføring af forbruger kreditaftaler, såfremt forbrugslåns virksomheden udbyder forbruger kreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover være i strid med princippet om, at danske virksomheder ikke bør stilles dårligere i den internationale konkurrence, hvorfor implementeringen ikke bør være mere byrdefuld end den forventede implementering i sammenlignelige EU-lande. Det skyldes afsenderlandsprincippet i e-handelslovens §§ 3-4, som i tilfælde af online markedsføring indebærer, at erhvervsdrivende som udgangspunkt kun skal overholde den offentligretlige lovgivning, herunder markedsføringslovgivningen, i det land, hvor den erhvervsdrivende er etableret. E-handelsloven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked.

Det vurderes, at de tre øvrige principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering vedrørende udnyttelse af fleksibilitet og undtagelsesmuligheder i EU-reguleringen, implementering gennem alternativer til regulering og senest mulige ikrafttrædelsesdatoer under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer for byrdefuld regulering ikke er relevante for dette lovforslag.

8. Høring

Et udkast til lovforslaget har været sendt i høring fra 24. januar 2020 til den 21. februar 2020 hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

3F Fagligt Fælles Forbund, Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikerne, Akademikernes centralorganisation, Akademisk Arkitektforening, Alkohol og Samfund, AMGROS, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arriva Tog, Asfaltindustrien, Autobranchen Danmark, Banedanmark, Begravelse Danmark, Bilbranchen, Bryggeriforeningen, Byggesocietetet, Bygherreforeningen, Byretterne, CBS, CEPOS, Clean Clothes Campaign, CO-Industri, Computershare, Coop, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Aktive Forbrugere, Danmarks Almene Boliger, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Fotohandler Forening, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederier, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Skohandler Forening, Danmarks Sportshandler-Forening, Dansk Markedsføring, Dansk Affaldsforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Annoncørforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Byggeri, Dansk Detail, Dansk DLF, Dansk Ejen-domsmæglerforening, Dansk Elbil Alliance, Dansk Energi, Dansk Energi Gas, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk InkassoBrancheforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Iværksætter forening, Dansk Kredit Råd, Dansk Kørelærer-Union, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Retursystem, Dansk Skovforening, Dansk Standard, Dansk Tandplejerforening, Dansk Taxi Råd, Dansk Tekstil & Beklædning, Danske Medier, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Bedemænd, Danske Biludlejere, Danske Busvognmænd, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Malermestre, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening, Danske Revisorer, Danske Spil, Datatilsynet, De Danske Bilimportører De Lokale Ugeaviser A/S, Den Danske Aktuar-forening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Dyr lægeforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det Økologiske Råd, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Digitaliseringsstyrelsen, Domstolsstyrelsen, Drivkraft Danmark, DSB, DSK - De Samvirkende Købmænd, DTL – Danske Vognmænd, Ecolabel, Ejendomsforeningen, Eksportrådet, Energi- og Olieforum, Erhvervsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen (EU-høringer), Erhvervsstyrelsen (Nationale høringer), Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Fair Trade, Falck, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDIH - Foreningen af Danske Interaktive Medier, FDM - Forenede Danske Motorejere, FEHA – Foreningen af Producenter og Importører af Elektriske, Feriehusudlejernes Brancheforening, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finanstilsynet, First North, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Foreningen af Danske Inkassoadvokater, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Registrerede Revisorer/Foreningen af Statsautoriserede revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, Frivilligrådet, (OBS – kun hvis det er relevant for den frivillige sektor), FSR – danske revisorer, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, HK, HORESTA, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Huset Markedsføring, Husholdningsapparater, Håndværksrådet, I/S Amager Ressourcecenter, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Ingeniørforeningen, Intertrust (Denmark), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, ITEK, Justitsministeriet, Komiteen for god selskabsledelse, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kreativitet

og Kommunikation, Kuratorforeningen, Kvinderådet, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsorganisationen i Danmark, Lederne, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lægeforeningen, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Metroselskabet, Midttrafik, Moderniseringsstyrelsen, Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Nærbutikkernes Landsforening, Nævnenes Hus, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, Patrade Legal ApS, Postnord Juridiske afdeling, Praktiserende Tandlægers Organisation, Radio- og tv-nævnet, Revisornævnet, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Rigsrevisionen, Roskilde Universitetscenter, Rådet for Samfundsansvar, Sex og Samfund, Sikkerhedsstyrelsen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statens og Kommunernes Indkøbsservice, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK), Statsministeriet, Sundheds- og Ældreministeriet, Syddansk Universitet, Sydtrafik, Søfartsstyrelsen, Søsportens Brancheforening, Tandlægeforeningen, TEKNIQ, Teleindustrien, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Transport- og Boligministeriet, TV 2 DANMARK A/S, Udbetaling Danmark, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Undervisningsministeriet, Vestre Landsret, Vin og Spiritus Organisation i Danmark (V. S. O. D.), VP Securities A/S, Western Union, Økonomi- og Indenrigsministeriet, Ørsted, Østre Landsret, Aalborg Universitet og Aarhus BSS.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Arbejdet med offentlig forbrugerinformation på det finansielle område vil fremadrettet være forankret i Finanstilsynet. Finanstilsynets udgifter hertil kan blive dækket gennem den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed, hvoraf Finanstilsynet kan opkræve afgift efter §§ 361-367.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Forslaget om, at en forbrugslånsvirksomhed ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, vil medføre økonomiske konsekvenser og administrative omstillingsomkostninger for erhvervslivet. Det er ikke muligt at estimere de samlede økonomiske konsekvenser for virksomhederne, da dette blandt andet afhænger af virksomhedernes fremadrettede forretningsmodel samt udbud forbrugerkreditaftaler. Den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område forankres med forslaget i Finanstilsynet. Udgifterne til den offentlige forbrugerinformation kan finansieres gennem den eksisterende afgiftsordning i kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed.

		somhed. Omlægningen af den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område kan indebære nye omkostninger for de virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Det vurderes, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser på under 4 mio. kr. årligt.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Der findes ikke EU-retlige bestemmelser om et loft over de årlige omkostninger i procent. Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler indeholder regler om, at urimelige kontraktvilkår ikke binder forbrugeren. Et kontraktvilkår, der ikke har været genstand for individuel forhandling, anses for urimeligt, hvis det til trods for kravene om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren. Da direktivet er et minimumsdirektiv er direktivet ikke til hinder for, at der fastsættes nærmere regler i national lovgivning om, hvad der må anses for urimelige aftalevilkår med forbrugere. Der vil ske notifikation til Kommissionen i medfør af artikel 8 a i direktivet om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler. Der er i andre EU-lande ligeledes indført national lovgivning vedr. regulering af renter og omkostninger ved forbruger kreditaftaler gennem rente- og omkostningslofter. Lovforslagets § 2, nr. 1, om forbud mod markedsføring af forbruger kreditaftaler, såfremt forbrugslåns virksomheden udbyder forbruger kreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, samt forbuddet mod markedsføring af forbrugslåns virksomheder eller af forbruger kreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere går videre end minimumskravene i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbruger kreditaftaler. Det vil således være i strid med princippet om implementering af erhvervsrettet EU-regulering, hvorefter den nationale regulering som udgangspunkt ikke må gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen. Endvidere vil forslaget om forbud mod markedsføring af forbruger kreditaftaler, såfremt forbrugslåns virksomheden udbyder forbruger kreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover være i strid med	

	princippet om, at danske virksomheder ikke bør stilles dårligere i den internationale konkurrence, hvorfor implementeringen ikke bør være mere byrdefuld end den forventede implementering i sammenlignelige EU-lande. Det skyldes afsenderlandsprincippet i e-handelslovens §§ 3-4, som i tilfælde af online markedsføring indebærer, at erhvervsdrivende som udgangspunkt kun skal overholde den offentligretlige lovgivning, herunder markedsføringslovgivningen, i det land, hvor den erhvervsdrivende er etableret. E-handelsloven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked. Det vurderes, at de tre øvrige principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering vedrørende udnyttelse af fleksibilitet og undtagelsesmuligheder i EU-reguleringen, implementering gennem alternativer til regulering og senest mulige ikrafttrædelsesdatoer under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer for byrdefuld regulering ikke er relevante for dette lovforslag.
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	Ja

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af § 1, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at loven bortset fra § 9 ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed. Begrebet finansielle virksomheder omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Undtagelsen gælder endvidere for ejendomskreditselskaber omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber. § 9 i lov om forbrugslånsvirksomheder vedrører kreditværdighedsvurdering af forbruger kreditaftaler, der ikke er omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler.

Det foreslås i § 1, stk. 2, at indsætte en henvisning til § 11 a, stk. 1-5 og §§ 11 b og 11 c.

Denne ændring vil betyde, at den foreslåede bestemmelse i § 11 a, stk. 1-5, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 om et loft over kreditomkostninger vil gælde for ejendomskreditselskaber og finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Disse virksomheder vil endvidere være omfattet af de foreslåede bestemmelser om et samlet loft over omkostninger på 100 procent i §§ 11 b og 11 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 3, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af § 1, stk. 3, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at loven ikke finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder kreditaftaler i forbindelse med en overenskomstmæssig konflikt, når forbrugslånsvirksomheden er en faglig organisation omfattet af konflikten.

Som en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, hvor der som et nyt nr. 5 indsættes en ny undtagelse for udlån af penge mod håndpant, herunder pant i lotterisedler, omfattet af lov om handel med brugte genstande samt pantelånvirksomhed, foreslås det, at ordet »eller« udgår af § 1, stk. 3, nr. 3.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 3, nr. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af § 1, stk. 3, nr. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at loven ikke finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder kreditaftaler til ansatte i forbrugslånsvirksomheden.

Som en konsekvensrettelse relateret til den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 4, hvor der som nr. 5 indsættes en ny undtagelse for udlån af penge mod håndpant, herunder pant i lotterisedler, omfattet af lov om handel med brugte genstande samt pantelånvirksomhed, foreslås det, at erstatte punktummet i § 1, stk. 3, nr. 4, med et », eller«.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 3, nr. 5, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af § 1, stk. 1, nr. 2, i lov om handel med brugte genstande samt pantelånvirksomhed (herefter marskandiserloven), jf. lovebekendtgørelse nr. 1042 af 4. september 2015, at loven gælder for selvstændig næringsvirksomhed ved udlån af penge mod håndpant, herunder pant i lotterisedler, og formidling af sådanne lån (pantelånvirksomhed). Pantelånvirksomhed skal i medfør af marskandiserlovens § 2, stk. 1, have bevilling. Bevilling udstedes af politiet og giver ret til at drive virksomhed i og fra den politikreds, bevillingen omfatter, jf. § 2, stk. 2.

Forbrugslånsvirksomheder, der driver pantelånvirksomhed, er endvidere omfattet af lov om forbrugslånsvirksomhed, fordi en sådan virksomhed udbyder kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, jf. lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 1, nr. 2.

Forbrugslånsvirksomheder, der driver pantelånvirksomhed, skal derfor også have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed, jf. lov om forbrugslånsvirksomheder § 3, stk. 1.

Det foreslås, at der i lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 3, indsættes et nyt nr. 5, som undtager forbrugslånsvirksomheder, der udbyder udlån af penge mod håndpant, herunder pant i lotterisedler, omfattet af lov om handel med brugte genstande samt pantelånvirksomhed.

Bestemmelsen omfatter alle kreditaftaler, der ydes mod håndpant i løsøre, herunder pant i lotterisedler, når sådan virksomhed er omfattet af marskandiserloven.

Finanstilsynet vil ved håndhævelsen af den foreslåede undtagelse indhente en udtalelse fra politiet for at sikre, at den pågældende forbrugslånsvirksomhed, der driver pantelånvirksomhed, har tilladelse efter marskandiserloven.

Til nr. 5 (§ 1, stk. 6, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås med den nye § 1, stk. 6, at § 11 a, stk. 1 og 6, også finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder eller af ikke-erhvervsdrivende.

Forslaget til § 11 a, stk. 1 og 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, indeholder et forbud mod, at en fysisk eller juridisk person indgår forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, kan kun kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt.

Da § 11 a, stk. 1 og 6, finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er forbrugslånsvirksomheder, er det nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder, så den også finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder og af ikke-erhvervsdrivende.

Andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder vil være erhvervsvirksomheder, der ikke er omfattet af anvendelsesområdet i § 1, stk. 1. Det medfører, at f.eks. en detailhandler, der rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare vil være omfattet af § 11 a, stk. 1 og 6.

Kreditaftaler ydet af ikke-erhvervsdrivende er også omfattet af den foreslåede udvidelse af anvendelsesområdet. Det betyder, at kreditaftaler indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivningen ikke kan betegnes som erhvervsmæssig. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem forældre og børn.

Forslaget til § 1, stk. 6, medfører derfor en udvidelse af begrebet kreditaftaler, som efter § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder er defineret som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbrugerkredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 11 a, stk. 1 og 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 6 (§ 2, nr. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Lov om forbrugslånsvirksomheder indeholder i dag ikke en definition på en kassekredit. Den foreslåede bestemmelse er derfor ny.

Det foreslås i § 2, nr. 4, at en kassekredit defineres som en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.

Den foreslåede definition af kassekredit indebærer, at begrebet vil have en bredere betydning end det traditionelle danske begreb, idet eksempelvis også visse former for kontokort vil kunne falde ind under definitionen. En kassekredit efter den foreslåede bestemmelse vil således have en række lighedspunkter med en kreditaftale med variabelt kreditbeløb efter den tidligere § 10 i kreditaftaleloven, der indeholdt oplysningskrav for kreditgivere ved indgåelse af en kreditaftale med variabelt lånebeløb. Bestemmelsen svarer til definitionen af kassekredit i § 4, nr. 4, i lov om kreditaftaler og forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra d.

Til nr. 7 (Kapitel 4 a, Forbud mod indgåelse af visse kreditaftaler m.v., i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 4 a om forbud mod indgåelse af visse kreditaftaler m.v.

Der findes i dag ikke regler om, at en kreditgiver ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvor de årlige omkostninger i procent (ÅOP) overstiger en bestemt procentsats.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om forbrugslånsvirksomhed om et loft over kreditomkostninger i form af et ÅOP-loft. Formålet med bestemmelsen er at fastsætte et maksimum for, hvad en kreditgiver kan kræve i årlige omkostninger i procent ved indgåelsen af en kreditaftale med en forbruger.

Det foreslås i § 11 a, stk. 1, 1. pkt., at en fysisk eller juridisk person ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. Dette gælder uanset udviklingen i Nationalbankens diskontorente.

Bestemmelsen omfatter både forbrugslånsvirksomheder og erhvervsdrivende, som ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed. Virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler, men som ikke er omfattet af anvendelsesområdet i lovens § 1, stk. 1, vil derfor være omfattet af forslaget til § 11 a, stk. 1. Det medfører, at hvis f.eks. en detailhandler rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare, vil detailhandleren være omfattet af bestemmelsen.

En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder forbrugerkreditaftaler, jf. § 1, stk. 1. Dette begreb omfatter derfor alle virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler, herunder også pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, samt bemærkningerne hertil, hvor det foreslås, at den foreslåede § 11 a også skal gælde for finansielle virksomheder og ejendomskreditselskaber.

Bestemmelsen omfatter også virksomheder, der burde have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, men som ikke har søgt om tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Bestemmelsen finder tillige anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er erhvervsdrivende. Det medfører, at en kreditaftale indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivningen ikke kan betegnes som erhvervsmæssig. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem forældre og børn. Tilsvarende vil kreditaftaler indgået mellem foreninger og deres medlemmer være omfattet, hvis medlemmet kan anses for at være forbruger.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbrugerkredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler med variabel løbetid, f.eks. kassekreditter.

En forbruger er efter § 2, nr. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, en person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Ved årlige omkostninger i procent forstås efter kreditaftalelovens § 4, nr. 9, de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i § 16, stk. 3 og 4, i kreditaftaleloven.

Bestemmelsen om et loft over kreditomkostningerne finder anvendelse ved indgåelse af en kreditaftale med en forbruger. Såfremt en rente- og omkostningsfri kredit ved misligholdelse omdannes til en kredit, hvor der skal betales løbende rente og eventuelt oprettelsesgebyr, skal denne nye aftale være i overensstemmelse med forslaget til § 11 a, stk. 1. Det vil sige, at de årlige omkostninger i procent for kreditten efter omdannelse ikke må overstige 35 procent. Dette gælder dog ikke for aftaler, som er indgået før lovens ikrafttræden. Der henvises til de specielle bemærkninger, jf. lovforslagets § 4.

Beregningen af om en kreditaftales årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent skal foretages ved aftaleindgåelsen.

Hvis en kreditaftales kreditomkostninger ændrer sig inden for kreditaftalens vilkår, f.eks. fordi renten ændres i forbindelse med, at kunden udtræder af et fordelsprogram, så vil kreditaftalen ikke være i strid med forslagets § 11 a, stk. 1, såfremt kreditaftalens årlige omkostninger i procent ikke oversiger 35 procent, hvis det forhøjede rentevilkår havde været gældende i hele lånets løbetid.

Efter det foreslåede § 11 a, stk. 1, 2. pkt., skal de årlige omkostninger i procent beregnes efter § 16 i kreditaftaleloven.

Det følger af kreditaftalelovens § 16, stk. 1, at de årlige omkostninger defineres som nutidsværdien på årsbasis af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser i form af udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger, der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren.

Efter § 16, stk. 2, skal de årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel, der indgår i bilag 1 til kreditaftaleloven.

Kreditaftalelovens § 16, stk. 3, fastslår, at der i de årlige omkostninger i procent skal indgå kreditaftalens samlede omkostninger, dog med undtagelse af omkostninger, som kun skal betales ved misligholdelse, og omkostninger, som forbrugeren skal betale ud over købsprisen ved køb af varer og tjenesteydelser, hvis disse omkostninger er uafhængige af, om varen eller tjenesteydelsen købes kontant eller på kredit.

§ 16, stk. 4, i kreditaftaleloven, slår fast, at hvis åbningen af en konto til registrering af udnyttelse af kreditmuligheden, er obligatorisk, så skal omkostningen til kontoen indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det samme gælder udgifter til betalingstransaktioner og omkostning ved anvendelse af betalingsmidler. Omkostninger ved anvendelse af betalingsmidler kan f.eks. opstå, hvis kreditten er knyttet til et kontokort, hvor anvendelsen af kontokortet er gebyrbelagt. Hvis det er muligt at åbne en konto i forbindelse med forbrugerkreditten, men det ikke er obligatorisk, skal de omkostninger, der er relateret til kontoen, ikke indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er dog en forudsætning, at omkostningerne i så fald angives separat i kreditaftalen eller i en anden aftale med forbrugeren.

I § 16, stk. 5, i kreditaftaleloven, anføres visse antagelser, der skal anvendes ved beregningen af de årlige omkostninger i procent. Beregningen skal således bygge på den antagelse, at kreditaftalen opretholdes i hele det aftalte tidsrum, og at både kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

Hvis kreditaftalen giver mulighed for en variabel rente, eller hvis omkostningsposter, der skal indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent, ikke kan opgøres på det tidspunkt, hvor beregningen skal foretages, fastslår kreditaftalelovens § 16, stk. 6, at der ved beregningen skal anvendes den antagelse, at såvel renten som omkostninger er konstante i hele aftaleperioden, og at niveauet svarer til niveauet på beregningstidspunktet. Hvis der i begyndelsen af kreditaftalens løbetid er aftalt en fast rente, som senere kan variere i forhold til en fast indikator skal kreditaftalelovens bilag 1, pkt. 4, antagelse 10, anvendes.

Endelig henviser § 16, stk. 7, i kreditaftaleloven til, at der ved beregningen af de årlige omkostninger i procent om nødvendigt kan gøres brug af de supplerende antagelser, som er medtaget i bilag 1. Det kan fra disse supplerende antagelser oplyses, at hvis der er tale om en kassekredit, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.

Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, foreslås med forslaget til en ny § 30, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, straffelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den anden lovgivning. Endvidere vil grove eller gentagne overtrædelse af § 11 a, stk. 1, kunne føre til, at Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 18, stk. 1, nr. 6.

Da den foreslåede nye bestemmelse i § 30, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, kun finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, vil grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, begået af andre fysiske og juridiske personer ikke være straffelagte. Det betyder, at f.eks. en privatperson, der yder et kreditaftale i strid med § 11 a, stk. 1, til sit barn ikke vil kunne straffes. Tilsvarende gælder for virksomheder, der ikke er omfattet af § 1, stk. 1. Som eksempel kan nævnes en detailhandler, der undtagelsesvist yder en forbrugerkredit i forbindelse med køb af en vare.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 a, stk. 1, er den pågældende virksomhed, der indgår en kreditaftale med forbrugere, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, når kreditaftalen ikke er en boligkreditaftale.

Gerningsindholdet består i at indgå en kreditaftale med en forbruger, når de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. Bestemmelsen i § 30, stk. 2, finder anvendelse, hvis dette kan betegnes som en grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelsen.

En enkeltstående overtrædelse af § 11 a, stk. 1, vil derfor ikke være strafbar, såfremt overtrædelsen kan betegnes som en mindre overtrædelse, f.eks. fordi grænsen på 35 procent kun netop er overskredet. Omvendt vil der kunne være forhold som gør, at også et enkeltstående tilfælde vil skulle betragtes som en grov overtrædelse og derfor bør sanktioneres med bøde. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en forbrugslånsvirksomhed indgår en forbrugerkreditaftale med årlige omkostninger på flere hundrede procent. Tilsvarende er enkeltstående tilfælde, hvor grænsen på 35 procent er overskredet og forbrugslånsvirksomheden vidste eller burde vide det, strafbare. Endvidere vil en forbrugslånsvirksomhed, som systematisk tilbyder forbrugerkreditaftaler, hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse.

I vurderingen af hvorvidt et tilfælde er strafbart, skal det tillægges væsentlig betydning, at formålet med grænsen på 35 procent er at beskytte forbrugeren mod, at erhvervsdrivende tilbyder lån med urimelige kreditomkostninger. Det er således væsentligt at sikre en tilstrækkelig afskrækkende virkning på erhvervsdrivende, så de ikke har incitament til at anvende sådanne urimelige kreditomkostninger over for forbrugerne.

ÅOP-loftet på 35 procent skal betragtes som den øvre grænse for, hvad der kan anses for rimelige kreditomkostninger uanset typen af forbrugerkreditaftale, der ikke udgør en boligkreditaftale, herunder uanset løbetiden på forbrugerkreditaftalen, omfattende alle kreditgivere. Det er på den baggrund op til aftaleparterne i forbindelse med indgåelse af konkrete forbrugerkreditaftaler at blive enige om en ÅOP på eller under 35 procent.

Forbrugerne sikres herved en bedre retsstilling i forhold til gældende ret, hvor spørgsmålet om rimeligheden af størrelsen på ÅOP, og dermed de samlede kreditomkostninger forbundet med et lån, vil afhænge af en konkret vurdering i det enkelte aftaleforhold som i sidste ende henhører under domstolene. Med den foreslåede bestemmelse slås det entydigt fast, at en ÅOP over 35 procent er udtryk for urimelige kreditomkostninger.

Bliver den foreslåede bestemmelse overtrådt er der tale om et ugyldigt aftalevilkår, og forbrugeren bør stilles som hvis bestemmelsen var iagttaget. Derfor bør konsekvensen af det ugyldige forhold være, at forbrugerkreditaftalen opretholdes, men at kreditomkostningerne på forbrugerkreditaftalen i stedet nedsættes til 35 procent, og dermed til den øvre grænse for rimelige kreditomkostninger.

Denne civilretlige konsekvens skal ses i sammenhæng med, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse samtidig foreslås at blive strafsanktioneret. Det foreslås således, at grove eller gentagen overtrædelse af loftet på ÅOP skal straffes med bøde eller fængsel op til 4 måneder. Enkeltstående tilfælde kan også føre til bødestraf. Ligeledes vil overtrædelse af bestemmelsen kunne føre til, at tilladelsen til at drive forbrugslånsvirksomhed inddrages.

Det foreslås i § 11 a, stk. 2, at § 11 a, stk. 1, ikke skal finde anvendelse på boligkreditaftaler.

Begrebet boligkreditaftaler skal forstås i overensstemmelse med definitionen af dette begreb i § 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1581 af 17. december 2018 om god skik for boligkredit. § 2, nr. 1, definerer en boligkreditaftale som en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit, sikret ved pant, eller ved anden sikkerhed i fast ejendom til beboelse, eller anden rettighed knyttet til fast ejendom til beboelse eller en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit hvis formål er erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.

Der foreligger en boligkreditaftale, uanset om kreditaftalen sikres ved direkte pant eller ved et ejerpantebrev, eller om der gives pant i brugsretten til en andelsbolig. Bestemmelsen i § 11 a, stk. 1, finder derimod anvendelse, hvis forbrugerkreditaftalen sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Hvis et pant for en pantesikret fordring ophører, f.eks. fordi der ikke opnås dækning på en tvangsauktion, vil det efterfølgende personlige gældsansvar ikke være omfattet af de foreslåede regler. Dette gælder også, hvor det personlige gældsansvar videreføres i en fornyet skyldnerkendelse eller en ny kreditaftale. Det er dog en forudsætning, at der ikke medtages gæld i en ny kreditaftale, som er omfattet af de foreslåede regler, f.eks. et billån med pant i bilen.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, 1. pkt., at en forbrugslånsvirksomhed, som har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1, og som har indgået en forbrugerkreditaftale i strid med stk. 1, ikke kan kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent.

I relation til den foreslåede § 11 a, stk. 3, 1. pkt., vil forbrugslånsvirksomheder, der har ansøgt om tilladelse til at drive virksomhed som forbrugslånsvirksomhed inden udløbet af overgangsperioden i § 32, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder være sidestillet med forbrugslånsvirksomheder, der har en tilladelse.

Denne bestemmelse finder ligesom det foreslåede stk. 4 og 5 kun anvendelse på forbrugslånsvirksomheder. En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder forbrugerkreditaftaler, jf. § 1, stk. 1. Der henvises endvidere til bemærkningerne om forbrugslånsvirksomheder til § 11 a, stk. 1.

Forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse efter § 3, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder er ikke omfattet af forslaget til § 11 a, stk. 3, men er i stedet omfattet af forslaget til stk. 6. Dette gælder dog ikke finansielle virksomheder, da de er undtaget fra kravet om en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, jf. § 1, stk. 2, nr. 1. Disse virksomheder er derfor omfattet af den foreslåede § 11 a, stk. 3, jf. forslaget til § 11 a, stk. 3, 2. pkt.

En kreditaftale, der er indgået mellem en forbrugslånsvirksomhed og en forbruger i strid med loftet over kreditomkostninger, er ikke ugyldig. Den foreslåede bestemmelse medfører, at forbrugerkreditaftalen løber videre på de vilkår, som den er indgået på, bortset fra, at kreditomkostningerne skal nedsættes til, hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent.

For øvrige forbrugerkreditaftaler indgået i strid med § 11 a, stk. 1, henvises til stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse om, at en forbrugslånsvirksomhed ikke kan kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent, indskrænker ikke anvendelsen af kreditaftalelovens øvrige regler, som i særlige tilfælde vil kunne give forbrugerne en bedre retsstilling.

Det følger f.eks. af kreditaftalelovens § 19, stk. 1, at en forbruger inden for en frist på 14 kalenderdage kan fortryde en kreditaftale. Det følger af § 19, stk. 4, at hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret, skal forbrugeren til kreditgiveren betale kapitalen og de renter, der er påløbet fra den dato, hvor kreditmuligheden blev udnyttet, til den dato, hvor kapitalen betales tilbage, uden unødigt forsinkelse og senest 30 kalenderdage efter at have sendt kreditgiveren meddelelsen om udøvelsen af fortrydelsesretten. Renterne beregnes på grundlag af den aftalte debitorrente. Kreditgiveren har ikke ret til nogen anden kompensation fra forbrugeren i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten bortset fra kompensation for eventuelle omkostninger, som kreditgiveren har betalt til offentlige myndigheder, og som ikke kan refunderes. Forbrugeren vil derfor i visse tilfælde kunne blive stillet bedre, hvis forbrugeren anvender fortrydelsesretten i stedet for at kræve omkostningerne nedsat efter den foreslåede § 11 a, stk. 3.

Det følger endvidere af kreditaftalelovens § 23, stk. 2, 2. pkt., at er oplysningen om de årlige omkostninger i procent for lavt angivet, kan kreditgiveren ikke kræve højere kreditomkostninger, end hvad der svarer til den procentsats, der er angivet. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger, hvor de årlige omkostninger i procent udgør f.eks. 100 procent, men hvor kreditaftalen fejlagtigt angiver, at de årlige omkostninger i procent udgør 25 procent, må derfor tåle, at kreditomkostningerne nedsættes til 25 procent og ikke 35 procent.

Det foreslås i 2. pkt., at 1. pkt. også finder anvendelse på finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed samt udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Begrebet finansielle virksomheder omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Det foreslåede 2. pkt. omfatter både filialetablering og grænseoverskridende virksomhed fra andre EU-lande og tredjelande.

Det foreslås i § 11 a, stk. 4, at i tilfælde af, at stk. 3 resulterer i en formindskelse af restgælden, skal forbrugeren betale denne i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkorting sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale, hvor det ikke er muligt at nedbringe de løbende kreditomkostninger, f.eks. renten, med henblik på at nedsætte de samlede kreditomkostninger til 35 procent, kan tilbagebetale det for meget opkrævede beløb. Såfremt forbrugslånsvirksomheden ikke tilbagebetaler dette beløb, modregnes beløbet i stedet i restgælden. Det foreslåede stk. 4, medfører derfor, at forbrugeren skal tilbagebetale restgælden i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkorting sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

Har en forbruger f.eks. lånt 2.000 kr., som skal afdrages med fire ydelser af 1.000 kr. inden for ét år,

vil forbrugeren allerede efter den første ydelse have betalt kreditomkostninger, som overstiger kreditomkostninger svarende til årlige omkostninger i procent på 35 procent. I dette tilfælde er det derfor ikke tilstrækkeligt at nedsætte renten. De kreditomkostninger, der overstiger loftet for kreditomkostninger, medfører derfor en formindskelse af restgælden. Denne formindskelse skal, jf. forslaget til stk. 4, ske med afkortning i den eller de ydelser, der forfalder først.

Forbrugslånsvirksomheden er forpligtet til at tåle, at lånets løbetid er uændret, og at afkortningen sker i de ydelser, der forfalder først. Denne regel medfører, at forbrugeren først skal påbegynde at afdrage på kreditaftalen efter den periode, hvor de ydelser, der modregnes i, er gået.

Det foreslås i § 11 a, stk. 5, at en forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, skal foretage en genberegning af kreditaftalen.

Forslaget giver en forbruger ret til at kræve en genberegning af kreditaftalen. Dette skal sikre, at forbrugeren får overblik over de fremtidige ydelsers størrelse efter en nedsættelse af de samlede kreditomkostninger.

Ved genberegning forstås, at forbrugslånsvirksomheden beregner størrelsen på de ydelser, som forbrugeren er forpligtet til at betale i overensstemmelse med den indgåede kreditaftale efter en nedsættelse af de samlede kreditomkostninger. En forbrugslånsvirksomhed er forpligtet til at foretage denne genberegning. Dette skal f.eks. ske i forbindelse med, at en forbruger henvender sig til virksomheden og klager over, at de årlige omkostninger i procent er for høje, eller når virksomheden selv bliver opmærksom på dette forhold.

En forbrugslånsvirksomhed kan i forbindelse med en genberegning af kreditaftalen ikke ændre i kreditaftalens løbetid uden forbrugers samtykke. En genberegning skal derfor ske på baggrund af den oprindeligt aftalte løbetid.

Bestemmelsen finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder. Det vil sige både forbrugslånsvirksomheder med og uden tilladelse, jf. § 3, stk. 1, herunder finansielle virksomheder efter § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Det foreslås i § 11 a, stk. 6, 1. pkt., at en fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, kun kan kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt.

Bestemmelsen omfatter virksomheder, der udbyder forbrugslån, men som ikke er omfattet af anvendelsesområdet i lovens § 1, stk. 1. Det medfører, at en detailhandler, der rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare er omfattet af bestemmelsen, såfremt kreditaftalen er indgået i strid med det foreslåede § 11 a, stk. 1.

Bestemmelsen finder endvidere anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er erhvervsdrivende. Det medfører, at en kreditaftale indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivningen ikke kan betegnes som

erhvervsmæssig. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem familiemedlemmer.

Fysiske og juridiske personer omfattet af anvendelsesområdet for § 11 a, stk. 6, 1. pkt., og som har indgået en forbrugerkreditaftale, og hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, kan kun kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. Begrebet det samlede kreditbeløb skal forstås i overensstemmelse med definitionen i kreditaftalelovens § 4, nr. 12, hvorefter der forstås loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en forbrugerkreditaftale.

En forbruger, der har betalt omkostninger, herunder f.eks. renter og oprettelsesgebyrer, kan derfor i disse tilfælde modregne dette i det samlede kreditbeløb. Er kreditaftalen indfriet, og har forbrugeren betalt omkostninger i forbindelse hermed, vil forbrugeren kunne kræve samtlige omkostninger tilbagebetalt.

Det foreslås i § 11 a, stk. 6, 2. pkt., at 1. pkt. også finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse, jf. § 3, stk. 1.

Forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse efter § 3, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder må derfor tåle den samme retsvirkning af at have indgået en forbrugerkreditaftale, hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, som hvis aftalen var indgået mellem f.eks. to private.

Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, der driver virksomhed uden tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, vil desuden kunne straffes, jf. lovens § 30, stk. 1. For disse virksomheder vil den foreslåede bestemmelse derfor indeholde en civilretlig sanktion som supplement til den strafferetlige sanktion.

Det foreslås i § 11 a, stk. 6, 3. pkt., at 1. pkt. ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed samt udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Denne bestemmelse fastslår, at sanktionen i § 11 a, stk. 6, 1. pkt., ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder. Det vil sige pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Disse virksomheder vil i stedet være omfattet af sanktionen i forslaget til § 11 a, stk. 1.

Det foreslåede 3. pkt. omfatter både filialetablering og grænseoverskridende virksomhed fra andre EU-lande og tredjelande.

Der findes i dag ikke regler, som fastsætter et loft over størrelsen på omkostninger, som en kreditgiver samlet set kan opkræve af en forbruger i forbindelse med en kreditaftale.

Det foreslås at indsætte en ny § 11 b i lov om forbrugslånsvirksomhed om et loft over de samlede omkostninger i form af et omkostningsloft. Bestemmelsen har til formål at sikre en entydig og effektiv grænse for, hvor meget en forbruger samlet set kan komme til at betale for en kreditaftale over hele kredittens løbetid, selvom forbrugeren misligholder kreditten og dermed pålægges misligholdelsesomkostninger.

Det foreslås i § 11 b, stk. 1, 1. pkt., at en fysisk eller juridisk person ikke må opkræve yderligere omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale, når forbrugeren har betalt omkostninger, der tilsammen udgør 100 procent af det samlede kreditbeløb. I 2. pkt., foreslås det, at den foreslåede bestemmelse også gælder for en fysisk eller juridisk person, som kreditaftalen overdrages til.

Bestemmelsen omfatter både forbrugslånsvirksomheder og erhvervsdrivende, som ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed. Virksomheder, der udbyder forbrugslån, men som ikke er omfattet af anvendelsesområdet i lovens § 1, stk. 1, vil derfor være omfattet af forslaget til § 11 b, stk. 1. Det medfører, at en detailhandler, der rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare er omfattet af bestemmelsen.

En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder forbrugerkreditaftaler, jf. § 1, stk. 1. Dette begreb omfatter derfor alle virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler, herunder også pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, samt bemærkningerne hertil, hvor det foreslås, at den foreslåede § 11 a også skal gælde for pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber.

Bestemmelsen omfatter også virksomheder, der burde have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, men som ikke har søgt om tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Bestemmelsen finder endelig anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er erhvervsdrivende. Det medfører, at en kreditaftale indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivningen ikke kan betegnes som erhvervsmæssig. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem forældre og børn.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbrugerkredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiell ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler, som løber ind til videre.

En forbruger er efter § 2, nr. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, en person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Det samlede kreditbeløb skal fortolkes på samme måde som efter definitionen i kreditaftalelovens § 4, nr. 12, hvorefter der ved samlet kreditbeløb forstås loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.

Ved omkostninger forstås for det første de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen. Dette omfatter ifølge kreditaftalelovens § 4, nr. 7, alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer. Omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i

forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om sådanne accessoriske tjenesteydelser er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.

Omkostninger omfatter også omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale indgået med en forbruger. Morarenter, rykkergebyrer og omkostninger til inkasso skal derfor også medregnes ved beregningen af omkostninger efter den foreslåede § 11 b, stk. 1. Omkostninger i forbindelse med sagsanlæg ved domstolene, herunder ved fogedretterne, er derimod ikke omfattet af omkostningsloftet.

Bestemmelsen medfører, at når der er påløbet omkostninger efter en kreditaftale indgået med en forbruger, som udgør 100 procent af det samlede kreditbeløb, så må den fysiske eller juridiske person ikke opkræve yderligere omkostninger af forbrugeren. Det gælder uanset, at forbrugeren fortsat er i restance med hele eller dele af kreditten. En fysisk eller juridisk person, der ved fogedretten søger at foretage udlæg for en restance efter en kreditaftale, kan derfor kun få dækning for sine omkostninger herved, hvis disse omkostninger sammenlagt med de øvrige omkostninger kan rummes inden for 100 procent af det samlede kreditbeløb.

Har en forbruger betalt omkostninger, der overstiger beløbet beregnet efter den foreslåede bestemmelse i § 11 b, stk. 1, skal den fysiske eller juridiske person, der har modtaget beløbet, tilbagebetale den andel, som overstiger 100 procent af det samlede kreditbeløb.

Den foreslåede bestemmelse gælder også for den, som en fysisk eller juridisk person overdrager kreditaftalen til. Overdrager en fysisk eller juridisk person kreditaftalen til en anden virksomhed, skal denne virksomhed ved beregningen af, om omkostningsloftet er nået, medtage de omkostninger, som allerede er pålagt forbrugeren af forbrugslånsvirksomheden.

Ved kassekreditter, som skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, skal omkostningsloftet beregnes i forhold den kreditramme, som er fastlagt i kreditaftalen. Hvis en fuld indfrielse af kassekreditten medfører, at forbrugeren igen får mulighed for at trække midler fra kassekreditten, nulstilles omkostningsloftet. Dette gælder også for andre revolverende kreditter.

Forslaget til § 11 b, stk. 1, indskrænker ikke forbrugerbeskyttelsen i medfør af anden lovgivning. Rentelovens regler om f.eks. rykkergebyrer, hvorefter der højst kan kræves et rykkergebyr på 100 kr. for hver rykkerskrivelse, dog højst for 3 skrivelser for samme ydelse, gælder derfor fortsat.

Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 b, stk. 1, foreslås med forslaget til en ny § 30, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Endvidere vil grove eller gentagne overtrædelse af § 11 b, stk. 1, kunne føre til, at Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 18, stk. 1, nr. 6.

Da den foreslåede nye bestemmelse i § 30, stk. 2, kun finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, vil grov eller gentagen overtrædelse af § 11 b, stk. 1, begået af andre fysiske og juridiske personer ikke være strafbelagte. Det betyder, at f.eks. en privatperson, der opkræver omkostninger i strid med § 11 b, stk. 1, af et familiemedlem, ikke vil kunne straffes. Tilsvarende gælder

for virksomheder, der ikke er omfattet af § 1, stk. 1. Som eksempel kan nævnes en detailhandler, der undtagelsesvist yder en forbrugerkredit i forbindelse med køb af en vare.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 b, stk. 1, er den pågældende virksomhed, der opkræver omkostninger, som samlet udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb, når kreditaftalen ikke er en boligkreditaftale.

Gerningsindholdet består i at opkræve omkostninger, som samlet udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb. Bestemmelsen i § 30, stk. 2, finder kun anvendelse, hvis dette kan betegnes som en grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelsen.

Enkeltstående overtrædelser af § 11 b, stk. 1, vil derfor ikke være strafbare, såfremt overtrædelsen kan betegnes som en mindre overtrædelse, f.eks. fordi grænsen på 100 procent af det samlede kreditbeløb kun netop er overskredet. Derimod vil en forbrugslånsvirksomhed, som systematisk opkræver omkostninger, som samlet udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb, kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse. Tilsvarende gælder for væsentlige enkeltstående overtrædelser, f.eks. hvor en forbrugslånsvirksomhed opkræver omkostninger, som samlet udgør flere 100 procent af det samlede kreditbeløb.

Det foreslås i § 11 b, stk. 2, nr. 1, at loftet over de samlede omkostninger ikke finder anvendelse på boligkreditaftaler.

En boligkreditaftale er defineret i § 2, nr. 1, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit, som en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit, sikret ved pant, eller ved anden sikkerhed i fast ejendom til beboelse, eller anden rettighed knyttet til fast ejendom til beboelse eller en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit hvis formål er erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.

Undtagelsen finder anvendelse uanset, om kreditaftalen sikres ved direkte pant eller ved et ejerpantebrev, eller om der gives pant i brugsretten til en andelsbolig. Denne undtagelse finder derimod ikke anvendelse, hvis en kreditaftale sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Hvis et pant for en pantesikret fordring ophører, f.eks. fordi der ikke opnås dækning på en tvangsauktion, vil det efterfølgende personlige gældsansvar ikke være omfattet af de foreslåede regler. Dette gælder også, hvor det personlige gældsansvar videreføres i en fornyet skyldnerkendelse eller en ny kreditaftale. Det er dog en forudsætning, at der er ikke medtages gæld i en ny kreditaftale, som er omfattet af de foreslåede regler, f.eks. et billån med pant i bilen.

Det foreslås endvidere i § 11 b, stk. 2, nr. 2, at loftet over de samlede omkostninger ikke finder anvendelse på aftaler om kassekreditter, der ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en dato, der er fastlagt på forhånd.

Ved en kassekredit forstås, jf. forslaget til § 2, nr. 4, en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto.

Kassekreditter, der ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, er ikke omfattet af forslaget til et omkostningsloft efter forslagets § 11 b, stk. 1, da det ikke er muligt at beregne et omkostningsloft for disse kassekreditter. En forbruger har imidlertid efter forslaget til § 11 c mulighed for at anmode om, at forbrugslånsvirksomheden ændrer en kassekredit, når kreditrammen er fuldt udnyttet, til en kreditaftale med afdrag. Der henvises til bemærkningerne til § 11 c.

Der findes i dag ikke regler, som forpligter en forbrugslånsvirksomhed til at ændre en kassekredit til en kreditaftale med afdrag. Det foreslås at indsætte en § 11 c i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås i § 11 c, at en forbrugslånsvirksomhed efter anmodning fra en forbruger skal ændre en kassekredit og som ikke skal være indfriet inden en på forhånd fastlagt dato til en kreditaftale med afdrag.

Bestemmelsen finder i modsætning til §§ 11 a og b kun anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, da kassekreditter i praksis kun udbydes af disse virksomheder.

En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. § 1, stk. 1. Dette begreb omfatter derfor alle virksomheder, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, herunder også pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, samt bemærkningerne hertil, hvor det foreslås, at den foreslåede bestemmelse i § 11 a også skal gælde for pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber.

Ved en kassekredit forstås, jf. forslaget til § 1, nr. 6, en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.

Bestemmelsen har til formål at give forbrugere mulighed for at ændre en kassekredit, som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, til en kreditaftale med afdrag. En kassekredit er ikke omfattet af omkostningsloftet i forslaget til § 11 b, stk. 1, jf. stk. 2. For at give forbrugeren mulighed for at få en kredit ydet som en kassekredit omfattet af omkostningsloftet foreslås det derfor, at forbrugeren skal have ret til at få ændret en kassekredit til en kreditaftale med afdrag. Denne kreditaftale vil både være omfattet af ÅOP-loftet i forslaget til § 11 a, stk. 1, og af omkostningsloftet i forslaget til § 11 b, stk. 1.

Forpligtelsen til at ændre en kassekredit til en kreditaftale med afdrag gælder uanset, hvor meget forbrugeren har udnyttet kassekrediten.

Forbrugslånsvirksomheden er kun forpligtet til at ændre en kassekredit til en kreditaftale med afdrag på forbrugerens anmodning. Der stilles ikke formkrav til denne anmodning. Enhver tilkendegivelse fra en forbruger om at afvikle en kassekredit skal derfor anses for at være en anmodning om at få ændret kassekrediten til en kreditaftale med afdrag. Tilkendegivelsen kan både være mundtlig eller skriftlig.

Da forbrugeren efter den foreslåede bestemmelse har krav på at få omlagt sin kassekredit til en kreditaftale med afdrag, skal denne omlægning gennemføres uanset kundens økonomiske forhold. Den nye kreditaftale skal overholde både loftet over de årlige omkostninger i forslagets § 11 a, stk. 1, og omkostningsloftet i forslagets § 11 b.

Til nr. 8 (§ 15, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af den gældende § 15, stk. 1, at Finanstilsynet påser overholdelsen af lov om forbrugslånsvirksomheder samt regler udstedt i medfør heraf, idet § 14 om ufordelagtig behandling eller følger på baggrund af ansattes indberetning af overtrædelser til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne whistleblowerordning dog udtrykkeligt er undtaget.

Der foreslås med lovforslaget et loft over de kreditomkostninger, en fysisk eller juridisk kan opkræve i forbindelse med en kreditaftale indgået med en forbruger i form af et ÅOP-loft efter § 11 a, stk. 1, og et omkostningsloft efter §§ 11 b og c. For en nærmere beskrivelse af disse bestemmelser henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Da de foreslåede bestemmelser også finder anvendelse på andre end forbrugslånsvirksomheder, bør anvendelsesområdet for § 15, stk. 1, indskrænkes til kun at finde anvendelse på forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås derfor i § 15, stk. 1, at det præciseres, at Finanstilsynets tilsyn kun omfatter forbrugslånsvirksomheder.

Det betyder, at Finanstilsynet ikke fører tilsyn med, om kreditter mellem private eller ydet af virksomheder, der ikke er forbrugslånsvirksomheder, jf. § 1, stk. 1, overholder de foreslåede regler i §§ 11 a-11 c. Finanstilsynet vil ikke kunne tage stilling til de civilretlige konsekvenser af en manglende efterlevelse af §§ 11 a-11 c. Dette spørgsmål hører under de private ankenævn og domstolene.

Bliver Finanstilsynet opmærksom på, at en forbrugslånsvirksomhed har overtrådt reglerne i §§ 11 a-11 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, vil Finanstilsynet orientere Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at føre et kollektivt søgsmål ved domstolene. Tilsvarende gør sig gældende, hvis Finanstilsynet bliver opmærksom på en kredit ydet af en erhvervsdrivende, der ikke er forbrugslånsvirksomhed, i strid med §§ 11 a-11 c.

Til nr. 9. (§ 18, stk. 1, nr. 5, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af § 18, stk. 1, nr. 5, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at Finanstilsynet kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse efter § 3, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter § 3.

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, hvor det foreslås, at Finanstilsynet kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse efter § 3, hvis virksomheden groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter markedsføringslovens §§ 11 a eller 11 b.

Til nr. 10. (§ 18, stk. 1, nr. 6, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af § 18, stk. 1, nr. 6, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at Finanstilsynet kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse efter § 3, hvis virksomheden groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov, hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør af disse love, herunder forpligtel-

sen til at identificere målgrupper, jf. §§ 10 og 11, og forpligtelsen til at gennemføre en kreditværdigheds-vurdering, jf. denne lovs § 9 eller § 7 c i lov om kreditaftaler.

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, hvor det foreslås, at Finanstilsynet kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse efter § 3, hvis virksomheden groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter markedsføringslovens §§ 11 a eller 11 b.

Til nr. 11. (§ 18, stk. 1, nr. 7, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af § 18, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at Finanstilsynet i en række tilfælde kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse. En tilladelse kan blandt andet inddrages, hvis forbrugslånsvirksomheden selv anmoder herom, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for 12 måneder efter, at tilladelsen er givet, hvis virksomheden ikke har udøvet forbrugslånsvirksomhed i en samlet periode på 6 måneder, har opnået tilladelsen på et urigtigt eller vildledende oplysninger eller ikke længere opfylder betingelserne efter lovens § 3. Endvidere kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse, hvis virksomheden groft eller gentagne gange har tilsidesat sine forpligtelser efter lov om forbrugslånsvirksomheder, hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør heraf.

Der foreslås med forslaget en udvidelse af de omstændigheder, der efter § 18, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomhed giver Finanstilsynet mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse.

Det foreslås i § 18, stk. 1, nr. 7, at Finanstilsynet skal have mulighed for at inddrage en tilladelse til at udøve forbrugslånsvirksomhed i de tilfælde, hvor virksomheden groft eller gentagne gange har tilsidesat sine forpligtelser efter §§ 11 a og b i markedsføringsloven.

Det er en betingelse for, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, at der foreligger en grov overtrædelse, eller at det kan dokumenteres, at virksomheden gentagne gange har overtrådt forbuddet i § 11 a i markedsføringsloven. Dette krav vil for eksempel være opfyldt, hvis virksomheden tilsidesætter et påbud fra Forbrugerombudsmanden. Bestemmelsen har sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i forslagets § 2, nr. 1, om et markedsføringsforbud i markedsføringslovens § 11 a. Se nærmere herom under bemærkningerne til § 2, nr. 1.

Bestemmelsen bevirker, at Finanstilsynet får en passende reaktionsmulighed over for forbrugslånsvirksomhederne i relation til de foreslåede markedsføringsforbud. Bestemmelsen forudsætter et tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden, som er tilsynsmyndighed efter reglerne i markedsføringsloven. Det vil således være Forbrugerombudsmanden, der orienterer Finanstilsynet i tilfælde af gentagne eller grove overtrædelser af §§ 11 a og 11 b i markedsføringsloven.

Det er tilsigtet med den foreslåede ændring, at en forbrugslånsvirksomhed, der ikke overholder reglerne for markedsføring af deres produkter, vil kunne få inddraget sin tilladelse af Finanstilsynet, hvorefter den pågældende virksomhed ikke længere vil kunne udøve forbrugslånsvirksomhed. Inddragelsen af tilladelsen må kun ske, hvis der ikke findes en mindre vidtgående reaktion, som vil kunne opnå samme resultat.

Efter den gældende § 18 i lov om forbrugslånsvirksomhed opstilles de situationer, hvor en forbrugslån-

svirksomhed kan få inddraget sin tilladelse. Det er Finanstilsynet, der efter bestemmelsen har mulighed for at inddrage forbrugslånsvirksomhedens tilladelse.

I den foreslåede bestemmelse stilles der ikke krav om, at indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed skal kunne forlange, at Finanstilsynet indbringer en inddragelse af en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed for domstolene, hvis tilladelsen inddrages på baggrund af gentagne eller grove overtrædelser af §§ 11 a og 11 b i markedsføringsloven. Dette er i overensstemmelse med den gældende § 18 i lov om forbrugslånsvirksomheder. Det er normal praksis indenfor det finansielle område, at myndigheden kan inddrage en virksomheds tilladelse på baggrund af virksomhedens overtrædelser i særlige tilfælde, som er nærmere reguleret i lovgivningen. Det vil imidlertid være muligt efterfølgende at indbringe en inddragelse af en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed for domstolene efter de sædvanlige regler om domstolsprøvelse af forvaltningens afgørelser.

Til nr. 12. (§ 30, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

§ 30 i lov om forbrugslånsvirksomheder indeholder bestemmelser om straf for overtrædelse af en række bestemmelser i loven.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2* i § 30, hvorefter grov og gentagne overtrædelser af § 11 a, stk. 1, eller § 11 b, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ændringen har til formål at sikre muligheden for bødestraf for grove og gentagne overtrædelser af § 11 a, stk. 1, og § 11 b, stk. 1, om et loft for de årlige omkostninger i procent og et loft over de samlede kreditomkostninger i forbrugerkreditaftale. Det vil være muligt at ifalde strafansvar både ved uagtsomme og forsætlige overtrædelser af § 30, stk. 2, jf. § 19, 2. pkt., i straffeloven. Der kan ikke straffes for forsøg på overtrædelse af § 30, stk. 2, jf. § 21, stk. 3, i straffeloven.

Dette vil medføre, at grov og gentagne overtrædelser af de foreslåede bestemmelser jf. lovforslagets § 1, nr. 7, i § 11 a, stk. 1, om et loft over de årlige omkostninger i procent og i § 11 b, stk. 1, om et loft over de samlede kreditomkostninger vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

En enkeltstående overtrædelse af § 11 a, stk. 1, eller § 11 b, stk. 1, vil ikke være strafbar, såfremt overtrædelserne kan betegnes som en mindre overtrædelse, f.eks. fordi grænsen kun netop er overskredet. Omvendt vil der kunne være forhold som gør, at også et enkeltstående tilfælde vil skulle betragtes som en grov overtrædelse og derfor bør sanktioneres med bøde. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en forbrugslånsvirksomhed indgår en forbrugerkreditaftale med årlige omkostninger på flere hundrede procent. Tilsvarende er enkeltstående tilfælde strafbare, hvor grænsen på 35 procent er overskredet og forbrugslånsvirksomheden vidste eller burde vide at grænsen er overskredet. Endvidere vil en forbrugslånsvirksomhed, som systematisk tilbyder forbrugerkreditaftaler, hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse.

I vurderingen af hvorvidt et tilfælde er strafbart, skal det tillægges væsentlig betydning, at formålet med loftet er at beskytte forbrugeren mod, at erhvervsdrivende tilbyder lån med urimelige kreditomkostnin-

ger. Det er således væsentligt at sikre en tilstrækkelig afskrækkende virkning på erhvervsdrivende, så de ikke har incitament til at anvende sådanne urimelige kreditomkostninger over for forbrugerne.

For beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til lovforslagets § 1, nr. 7, samt bemærkningerne hertil.

Da § 11 a, stk. 1, og § 11 b, stk. 1, omhandler et forbud for virksomheden, er virksomheden ansvarssubjektet for straf ved overtrædelse af bestemmelserne.

Der kan pålægges selskaber (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5, jf. § 30, stk. 5, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Det forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er, at der vil blive rejst tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller uagtsomt til overtrædelsen, og denne medvirken ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Dette skal sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, så bøder vil have en pønalt og præventiv effekt.

Bødeniveauet for overtrædelse af lov om forbrugslånsvirksomhed bør fastsættes efter en model svarende til lov om finansiell virksomhed, så forbrugslånsvirksomheder opdeles i 5 kategorier efter deres økonomiske størrelse, og hvor der for hver kategori fastsættes følgende tre overordnede bødeniveauer:

- Et særligt lavt bødeniveau for bagatelagtige overtrædelser.
- Et skærpet bødeniveau for særligt grove overtrædelser.
- Et generelt bødeniveau, som favner de resterende overtrædelser.

For rent bagatelagtige overtrædelser, der alene er af formel karakter, og som i det konkrete tilfælde ikke i nævneværdigt omfang har medført en tilsidesættelse af de hensyn som den overtrådte regel har til formål at beskytte, foreslås det, at der fastsættes et lavt bødeniveau på mellem 10.000 kr. og 50.000 kr. afhængigt af, hvilken kategori den pågældende virksomhed befinder sig i. Disse bøder gradueres ikke yderligere i forhold til grovheden m.v.

De to øvrige overordnede bødeniveauer er fastsat som et interval, som bøden i de konkrete sager fastlæg-

ges inden for. Herved bliver det bl.a. muligt at tage hensyn til, hvor grov den konkrete lovovertrædelse er, og størrelsesmæssige udsving inden for de enkelte kategorier.

Ved vurderingen af overtrædelsens grovhed inden for hvert interval vil det være de almindelige regler i straffeloven, herunder særligt lovens §§ 51 og 80-82, der finder anvendelse.

Ved udmåling af bødestraf bør der tages udgangspunkt i det generelle bødeniveau.

Bøder bør herefter udmåles efter følgende principper:

	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 1</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 2</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 3</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 4</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 5</i>
<i>Nettoomsætning</i>	<i>- 50. mio. kr.</i>	<i>+ 50 mio. kr. – 100 mio. kr.</i>	<i>+ 100 mio. kr. – 1 mia. kr.</i>	<i>+ 1 mia. kr. – 10 mia. kr.</i>	<i>+ 10 mia. kr. – 100 mia. kr.</i>
<i>Bøde for bagatelovertrædelser for virksomheder</i>	<i>10.000 kr.</i>	<i>20.000 kr.</i>	<i>30.000 kr.</i>	<i>40.000 kr.</i>	<i>50.000 kr.</i>
<i>Generelt niveau for virksomhedsbøder</i>	<i>25.000 kr. – 100.000 kr.</i>	<i>50.000 kr. – 200.000 kr.</i>	<i>150.000 kr. – 600.000 kr.</i>	<i>500.000 kr. – 2 mio. kr.</i>	<i>1,5 mio. kr. – 5 mio. kr.</i>
<i>Skærpet niveau for virksomhedsbøde</i>	<i>500.000 kr. – 1 mio. kr.</i>	<i>750.000 kr. – 2 mio. kr.</i>	<i>1,5 mio. kr. – 5 mio. kr.</i>	<i>4 mio. kr. – 15 mio. kr.</i>	<i>9 mio. kr. – 50 mio. kr.</i>

Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 1, nr. 117, L 39, Folketingstidende A 2016, s. 119 nederst.

Det vil dog i sidste ende bero på domstolenes konkrete vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag. Domstolene vil således kunne fravige bødeniveauet i op- eller nedadgående retning.

Anvendelsen af dette skema må ikke medføre en bødestraf, der ligger under niveauet for bødeniveauet ved overtrædelser af markedsføringsloven.

Anvendelsen af fængselsstraf vil især være relevant i, men ikke begrænset til, tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. Der henvises i øvrigt til straffelovens § 80, som angiver de hovedhensyn, der skal vægtes ved straffastsættelsen. Der skal lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og på oplysninger om gerningsmanden. Ved vurderingen af lovovertrædelsens grovhed skal der tages hensyn til den skade, fare og krænkelse, som er forbundet med lovovertrædelsen. Ved vurderingen af oplysninger om gerningsmanden skal der tages hensyn til dennes almindelige personlige og sociale forhold, dennes forhold før og efter gerningen samt dennes bevæggrunde til gerningen. Der vil således kunne blive tale om fængselsstraf, hvis en virksomhed med fuld overlæg udbyder

kreditaftaler, der ikke overholder ÅOP- eller omkostningsloftet, og hvor virksomheden ikke har efterlevet et påbud fra Finanstilsynet.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende fysiske eller juridiske person ikke kan straffes for handlingen eller undladelsen efter andre alvorligere bestemmelser i straffeloven.

Til § 2

Til nr. 1 (Kapitel 3, Særlige markedsføringsformer, i lov om markedsføring)

Det foreslås efter § 11 før overskriften før § 12 at indsætte overskriften »Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder«.

Forslaget er en konsekvens af, at det med lovforslagets § 2, nr. 1, foreslås at indføre forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder i §§ 11 a og 11 b i markedsføringsloven. Overskriften foreslås derfor indsat i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i § 11 a, stk. 1, at markedsføring af kreditaftaler til forbrugere er forbudt, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, jf. dog stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Forbuddet vil gælde enhver handling foretaget i erhvervsøjemed, der har til formål at fremme afsætningen af forbrugerkreditaftaler. Forbuddet relaterer sig til markedsføringen af selve forbrugerkreditaftalen og ikke forbrugslånsvirksomheden i sig selv. Forbrugslånsvirksomheden vil således fortsat kunne markedsføre f.eks. sit navn, logo eller andre kendetegn, der identificerer forbrugslånsvirksomheden. Såfremt markedsføringen indeholder en opfordring til at optage forbrugerkreditaftaler, vil der derimod være tale om markedsføring af en forbrugerkreditaftale. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt markedsføringen indeholder opfordring til at optage forbrugerkreditaftaler.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbrugerkredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiell ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler med variabel løbetid, f.eks. kassekreditter.

En forbruger er defineret i markedsføringslovens § 2, nr. 1, som en fysisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Efter markedsføringslovens § 1 a sidestilles en juridisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv, i markedsføringsloven med en forbruger.

Ved forbrugslånsvirksomhed forstås i overensstemmelse med § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. lovens § 1, stk. 1. Lovens § 1, stk. 1, vedrører kreditaftaler, der ydes helt eller delvis med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser

hos en anden virksomhed, kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, eller kreditaftaler, der udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, og hvor kreditten ydes med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden.

Det afgørende for, om en forbrugslånsvirksomhed er omfattet af forbuddet er, at forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover. Det vil sige, at forbuddet vil gælde, når en forbrugslånsvirksomhed har en forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover i virksomhedens sortiment.

Ved årlige omkostninger i procent forstås i overensstemmelse med kreditaftalelovens § 4, nr. 9, de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i § 16, stk. 3 og 4, i kreditaftaleloven.

Forbuddet vil indebære, at hvis en forbrugslånsvirksomhed udbyder en enkelt forbrugerkreditaftale med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, vil det ikke være tilladt for virksomheden at markedsføre nogen former for forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent. Derimod vil forbrugslånsvirksomheder, der udelukkende udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på mindre end 25 procent, ikke være omfattet af forbuddet, og de vil således kunne markedsføre alle deres forbrugerkreditaftaler, jf. dog den foreslåede § 11 b. Efter den foreslåede § 11 b vil enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og af forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere være forbudt, medmindre der er tale om markedsføring af en boligkreditaftale, jf. stk. 2, eller hvis kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, jf. stk. 3.

Både fysiske og juridiske personer, herunder kreditgivere og kreditformidlere, som defineret i lov om kreditaftaler, er omfattet af forbuddet. Således vil eksempelvis influenter og låneplatforme også være omfattet. En forbrugslånsvirksomhed vil dermed ikke lovligt kunne indgå aftale f.eks. med en influent om at markedsføre forbrugerkreditaftaler på forbrugslånsvirksomhedens vegne.

Forbuddet vil gælde alle steder, uanset hvilket medie markedsføringen finder sted, jf. dog undtagelserne i den foreslåede stk. 3. Til eksempel må markedsføring hverken ske online, herunder på internettet, sociale medier eller applikationer, i tv, radio eller i trykte medier, på skilte eller digitale skærme i det offentlige rum, på eller i offentlige transportmidler, i forretningsvinduer eller på private husgavle og lignende.

Markedsføringsforbuddet foreslås indført for at begrænse den intensive markedsføring af forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger, som i dag finder sted. Forbuddet skal understøtte, at færre forbrugere bliver eksponeret for og indgår forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger med risiko for at blive fanget i en gældsspiral.

Overtrædelse af forbuddet vil kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. lovforslagets § 2, nr. 2.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 a, stk. 1, er de fysiske og juridiske personer, herunder kreditgivere og kreditformidlere, der markedsfører kreditaftaler til forbrugere, såfremt forbrugslånsvirksomheden

udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, når kreditaftalen ikke er en boligkreditaftale.

Gerningsindholdet består i markedsføring kreditaftaler til forbrugere, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, når kreditaftalen ikke er en boligkreditaftale.

Medievirksomheder er derimod ikke ansvarssubjekt for overtrædelse af § 11 a, stk. 1. Udbydere af fjernsyn, on-demand audiovisuelle medietjenester og radio er undergivet reglerne i bekendtgørelse nr. 801 af 21. juni 2013 om reklamer og sponsorering m.v. af programmer i radio, fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester samt indgåelse af partnerskaber (reklamebekendtgørelsen).

Det er i reklamebekendtgørelsens § 7, stk. 1, fastsat, at reklame i radio, fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester, som al anden reklame, skal være lovlig, sømmelig, hæderlig og sandfærdig og være udformet med behørig social ansvarsfølelse. I bekendtgørelsens § 7, stk. 2, er det fastsat, at reklamer skal være i overensstemmelse med markedsføringsloven og i øvrigt respektere alment accepterede reklameetiske normer. Markedsføringslovens regler har således betydning, når der udsendes reklamer i radio, fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester.

Overtrædelse af reklamebekendtgørelsens § 7, stk. 1 og 2, kan straffes med bøde, jf. bekendtgørelsens § 39, stk. 1. Udbydere af fjernsyn, on-demand-audiovisuelle medietjenester og radio kan således ifalde bøde for overtrædelse af reglerne i reklamebekendtgørelsen om, at reklame skal være lovlig og være i overensstemmelse med markedsføringsloven.

Efter lovforslagets § 1, nr. 8, vil Finanstilsynet få mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden groft eller gentagne gange ikke efterlever forbuddet i markedsføringslovens § 11 a. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 9.

Det foreslås i § 11 a, stk. 2, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler.

En boligkreditaftale er defineret i § 2, nr. 1, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit, som en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit, sikret ved pant, eller ved anden sikkerhed i fast ejendom til beboelse, eller anden rettighed knyttet til fast ejendom til beboelse, eller en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit hvis formål er erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.

I lighed med ÅOP-loftet vil undtagelsen finde anvendelse uanset om kreditaftalen sikres ved direkte pant i et ejerpantebrev, eller om der gives pant i brugsretten til en andelsbolig. Forbuddet i § 11 a, stk. 1, vil derimod finde anvendelse, hvis en kreditaftale sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 1, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler til forbrugere på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted.

Ved forretningssted forstås i overensstemmelse med forbrugeraftaleloven ethvert ikke-flytbart detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende fast udøver sin aktivitet, eller ethvert flytbart detailforretnings-

sted, hvor den erhvervsdrivende udøver sin aktivitet på sædvanligt grundlag. Markedsføring må således gerne ske i forbrugslånsvirksomhedens eget forretningslokale, men ikke f.eks. på forretningslokalets husgavl eller på en tilhørende parkeringsplads.

Selvom en forbrugslånsvirksomhed er omfattet af forbuddet i § 11 a, stk. 1, vil virksomheden således alligevel kunne markedsføre virksomhedens forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted. Det bemærkes hertil, at forbuddet i § 11 a, stk. 1, er en hovedregel, og at stk. 3, nr. 1 alene indeholder en undtagelse til hovedreglen. Derfor vil en forbrugslånsvirksomhed, som er omfattet af markedsføringsforbuddet, alene kunne markedsføre sine forbrugerkreditaftaler på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 2, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler til forbrugere på forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden.

Markedsføring må således gerne ske på forbrugslånsvirksomhedens egen hjemmeside, hvorfra en forbruger kan optage en kreditaftale, men ikke som bannerreklamer eller lignende på internettet.

Markedsføring må endvidere gerne ske i forbrugslånsvirksomhedens system til brug for fjernsalg, forudsat at det drives af forbrugslånsvirksomheden. Et eksempel herpå kan være forbrugslånsvirksomhedens egen applikation, hvorfra en forbruger kan optage en forbrugerkreditaftale. I så fald må markedsføring af forbrugerkreditaftalen gerne ske i applikationen. Dermed er markedsføring ikke kun begrænset til et forretningssted eller hjemmeside, men kan også ske i systemer til brug for fjernsalg, der drives af forbrugslånsvirksomheden, hvorfra det er muligt for forbrugere at ansøge om en forbrugerkreditaftale. Afsætning af en forbrugerkreditaftale f.eks. gennem en tilbudsavis eller en sammenligningsside på internettet betragtes imidlertid ikke som et system til brug for fjernsalg, der drives af forbrugslånsvirksomheden.

Selvom en forbrugslånsvirksomhed er omfattet af forbuddet i § 11 a, stk. 1, vil virksomheden således alligevel kunne markedsføre virksomhedens forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent på forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden. Det bemærkes hertil, at forbuddet i § 11 a, stk. 1, er en hovedregel, og at stk. 3, nr. 2 alene indeholder en undtagelse til hovedreglen. Derfor vil en forbrugslånsvirksomhed, som er omfattet af markedsføringsforbuddet, alene kunne markedsføre sine forbrugerkreditaftaler for de i stk. 3, nr. 2 nævnte tilfælde og steder.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 3, litra a, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler til forbrugere, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.

Der skal være tale om en specifik vare eller tjenesteydelse. Der må således ikke være tale om markedsføring af muligheden for kredit i form af henstand med betalingen for varer eller tjenesteydelser generelt.

Der kan enten være tale om sælgers finansiering eller tredjemands finansiering af den pågældende

specifikke vare eller tjenesteydelse. Både detailvirksomheder, som selv tilbyder finansiering af kreditkøb, og detailvirksomheder, som tilbyder tredjemandsfinansiering af kreditkøb, vil således være omfattet af undtagelsen.

Ud over betingelsen i litra a, skal betingelserne i litra b og c også opfyldes, for at undtagelsen i § 11 a, stk. 3, nr. 3, finder anvendelse.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 3, litra b, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler til forbrugere, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren.

Det er således et krav, at kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren. Et eksempel på et system til brug for fjernsalg kan være en sælgers applikation, hvor kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse. I så fald må markedsføring af forbrugerkreditaftalen gerne ske i applikationen. Dermed er markedsføring ikke kun begrænset til et forretningssted eller hjemmeside, men må også ske i systemer til brug for fjernsalg, der drives af sælgeren, hvorfra det er muligt for forbrugere at ansøge om en forbrugerkreditaftale. Markedsføring af kreditten vil derimod ikke kunne ske eksempelvis i tv, på sammenligningssider på internettet, i trykte reklamer eller i det offentlige rum.

Ud over betingelsen i litra b, skal betingelserne i litra a og c også opfyldes, for at undtagelsen i § 11 a, stk. 3, nr. 3, finder anvendelse.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 3, litra c, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler til forbrugere, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

Der må således ikke være tale om markedsføring af muligheden for kredit i form af henstand med betalingen for varer eller tjenesteydelser generelt. Forbrugeren skal have mulighed for at sammenholde omkostningerne ved finansieringstilbuddet med kontantprisen på den konkrete vare eller tjenesteydelse.

Selvom forbuddet i § 11 a, stk. 1, finder anvendelse, vil det således være tilladt at markedsføre forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, når de kumulative betingelser i litra a-c er opfyldt. Det bemærkes hertil, at forbuddet i § 11 a, stk. 1, er en hovedregel og, at § 11 a, stk. 3, nr. 3, alene indeholder en undtagelse til hovedreglen. Derfor vil en forbrugslånsvirksomhed, som er omfattet af markedsføringsforbuddet, alene kunne markedsføre sine forbrugerkreditaftaler for de i stk. 3, nr. 3, nævnte tilfælde og steder.

Undtagelsen vil medføre, at f.eks. en kreditformidler vil kunne markedsføre muligheden for finansiering af en specifik vare i eget forretningslokale eller på egen hjemmeside. I så fald skal markedsføringen indeholde de oplysningskrav, der er angivet i markedsføringslovens § 18.

Omvendt vil eksempelvis en detailhandler, som har indgået aftale med en kreditgiver, ikke kunne markedsføre finansiering af en specifik vare uanset årlige omkostninger i procent på fx TV. Det skyldes betingelsen i litra b, som begrænser undtagelsen i forhold til stedet, hvor markedsføring må finde sted.

Undtagelserne i § 11 a, stk. 3, foreslås indført, da det fortsat vil være lovligt at udbyde forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent og derover, jf. dog det i lovforslagets § 1, nr. 1, fastsatte ÅOP-loft. Undtagelserne skal sikre, at forbrugere fortsat har mulighed for aktivt at afsøge markedet for forbrugerkreditaftaler. I den forbindelse skal udbyderne overholde de oplysningskrav, der følger af markedsføringslovens § 18.

Der er i gældende ret intet forbud mod markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Det foreslås i § 11 b, stk. 1, at enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller af kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere er forbudt, jf. dog stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Forbuddet vil som udgangspunkt gælde enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og af forbrugerkreditaftaler. Det betyder, at enhver handling foretaget i erhvervsøjemed, der har til formål at fremme afsætningen af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomhedens forretning i øvrigt, er omfattet af forbuddet. Forbuddet vil indebære, at forbrugslånsvirksomheden hverken må markedsføre forbrugslånsvirksomheden, herunder f.eks. navn, logo eller andre kendetegn, der identificerer forbrugslånsvirksomheden, eller forbrugerkreditaftaler uanset årlig omkostning i procent, hvis markedsføring sker i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Ved forbrugslånsvirksomhed forstås i overensstemmelse med § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. lovens § 1, stk. 1. Lovens § 1, stk. 1, vedrører kreditaftaler, der ydes helt eller delvis med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos en anden virksomhed, kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, eller kreditaftaler, der udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, og hvor kreditten ydes med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbrugerkredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler med variabel løbetid, f.eks. kassekreditter.

En forbruger er defineret i markedsføringslovens § 2, nr. 1, som en fysisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Efter markedsføringslovens § 1 a sidestilles en juridisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv, i markedsføringsloven med en forbruger.

Både fysiske og juridiske personer, herunder kreditgivere og kreditformidlere, som defineret i lov om kreditaftaler, er omfattet af forbuddet. Således vil eksempelvis influenter og låneplatforme være omfattet, og en forbrugslånsvirksomhed vil f.eks. ikke lovligt kunne indgå aftale med en influent om at markedsføre forbrugslånsvirksomheden eller forbrugerkreditaftaler til forbrugere på forbrugslånsvirksomhedens vegne.

Forbuddet vil gælde alle steder, uanset hvilket medie markedsføringen finder sted. Til eksempel må markedsføring hverken ske online, herunder på internettet, sociale medier eller applikationer, i tv eller radio, on-demand, i trykte medier, på skilte eller digitale skærme i det offentlige rum, på eller i offentlige transportmidler, i forretningsvinduer eller på private husgavle og lignende.

Det afgørende for, om forbuddet vil finde anvendelse er, at markedsføringen af forbrugslånsvirksomheden eller forbrugerkreditaftaler sker i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere. Dette vil bero på en konkret vurdering.

Det vil f.eks. gælde ved markedsføring i reklameblokke, som programsponsorat eller som produktplacering. Flere programmer med indbyrdes sammenhæng skal i den forbindelse ses som en helhed. Det vil således ikke være tilladt at placere reklamer for forbrugslånsvirksomheder eller forbrugerkreditaftaler i et optaktsprogram til et program, der er sponsoreret af eller indeholder reklameblokke med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Forbuddet vil derimod ikke omfatte forbrugslånsvirksomheders sponsorering af f.eks. sportsklubber og lignende. Det vil fortsat være muligt for både en forbrugslånsvirksomhed og en spiludbyder at annoncere i samme avis eller klubblad. Det må dog ikke ske i f.eks. samme artikel i avisen eller klubbladet, ligesom at det ikke må ske på samme side eller to sider, der kan ses samtidig af læseren. Annoncering på eksempelvis side 2 i en avis af en spiludbyder og annoncering på eksempelvis side 8 af en forbrugslånsvirksomhed i samme avis kan imidlertid lovligt ske, så længe der ikke linkes eller lignende mellem de to annoncer.

Derudover vil det ikke anses som markedsføring af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomheder i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, hvis eksempelvis en bank har logo, reklamer for forbrugerkreditaftaler eller lignende i forretningslokalets vindue, mens der på et rulleskilt ved et busstoppested tæt på vinduet reklameres for spil. Tilsvarende vil gælde en forbrugslånsvirksomhed, som markedsfører muligheden for at optage forbrugerkreditaftaler i tv forud for en fodboldkamp, selvom der på bannerreklamer på stadion, hvor fodboldkampen finder sted, vises reklamer for spil.

Ved spil forstås i overensstemmelse med § 5, nr. 1-9, i bekendtgørelse af lov nr. 1494 af 6. december 2016 om spil lotteri, kombinationsspil og væddemål. Lotteri defineres heri som aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen udelukkende beror på tilfældighed. Kombinationsspil defineres som aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen beror på en kombination af færdighed og tilfældighed. Endelig defineres væddemål som aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor der væddes om resultatet af en fremtidig begivenhed eller indtræffelse af en fremtidig hændelse.

Det påhviler den enkelte forbrugslånsvirksomhed selv at sikre sig, at der ikke købes reklametid eller sker anden markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Markedsføringsforbuddet foreslås indført for at begrænse den intensive markedsføring af forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger, som i dag finder sted. Særligt i forbindelse med sportsprogrammer ses markedsføring af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomheder ofte i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere. Forbuddet skal understøtte, at færre forbrugere bliver eksponeret for og

optager forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger til brug for spil med risiko for at blive fanget i en gældsspiral.

Overtrædelse af forbuddet vil kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. lovforslagets § 2, nr. 2.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 b, stk. 1, er de fysiske og juridiske personer, herunder kreditgivere og kreditformidlere, der markedsfører en forbrugslånsvirksomhed eller kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, når kreditaftalen ikke er en boligkreditaftale eller finansieringskøb.

Gerningsindholdet består i markedsføring af en forbrugslånsvirksomhed eller kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, når kreditaftalen ikke er en boligkreditaftale eller finansieringskøb.

Spiludbydere, der markedsfører sig, er derimod ikke ansvarssubjekt for overtrædelse af § 11 b, stk. 1.

Medievirksomheder er heller ikke ansvarssubjekt for overtrædelse af § 11 b, stk. 1. Udbydere af fjernsyn, on-demand audiovisuelle medietjenester og radio er dog undergivet reglerne i bekendtgørelse nr. 801 af 21. juni 2013 om reklamer og sponsorering m.v. af programmer i radio, fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester samt indgåelse af partnerskaber (reklamebekendtgørelsen).

Det er i reklamebekendtgørelsens § 7, stk. 1, fastsat, at reklame i radio, fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester, som al anden reklame, skal være lovlig, sømmelig, hæderlig og sandfærdig og være udformet med behørig social ansvarsfølelse. I bekendtgørelsens § 7, stk. 2, er det fastsat, at reklamer skal være i overensstemmelse med markedsføringsloven og i øvrigt respektere alment accepterede reklameetiske normer. Markedsføringslovens regler har således betydning, når der udsendes reklamer i radio, fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester.

Overtrædelse af reklamebekendtgørelsens § 7, stk. 1 og 2, kan straffes med bøde, jf. bekendtgørelsens § 39, stk. 1. Udbydere af fjernsyn, on-demand-audiovisuelle medietjenester og radio kan således ifalde bøde for overtrædelse af reglerne i reklamebekendtgørelsen om, at reklame skal være lovlig og være i overensstemmelse med markedsføringsloven.

Efter lovforslagets § 1, nr. 8, vil Finanstilsynet få mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden groft eller gentagne gange ikke efterlever forbuddet i markedsføringslovens § 11 b. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 9.

Det foreslås i § 11 b, stk. 2, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler.

En boligkreditaftale er defineret i § 2, nr. 1, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit, som en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit, sikret ved pant, eller ved anden sikkerhed i fast ejendom til beboelse, eller anden rettighed knyttet til fast ejendom til beboelse, eller en kreditaftale, hvormed en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en låntager kredit hvis formål er erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.

I lighed med ÅOP-loftet vil undtagelsen finde anvendelse, uanset om kreditaftalen sikres ved direkte pant, et ejerpantebrev, eller der gives pant i brugsretten til en andelsbolig. Forbuddet i § 11 b, stk. 1, finder derimod anvendelse, hvis en kreditaftale sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Det foreslås i § 11 b, stk. 3, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.

Forslaget vil medføre, at der gerne må ske markedsføring af finansieringskøb af en vare eller tjenesteydelse i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere. Derved begrænses forbuddet i § 11 b, stk. 1, til markedsføring af forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling og virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling.

Undtagelsen foreslås indført, da finansieringskøb af en vare eller tjenesteydelse ikke i samme grad som forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling vurderes at kunne fremme ludomani ved markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 37, stk. 3, i lov om markedsføring)

Det følger af den gældende bestemmelse i markedsføringslovens § 37, stk. 3, at overtrædelse af bestemmelserne i § 5, stk. 1, § 6, stk. 1, 3 og 4, § 7, stk. 1, §§ 9-11, § 14, stk. 1, § 15, § 16, stk. 3, § 18 og § 19, § 20, stk. 1 og 3, og § 21 og forsætlig overtrædelse af § 22 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 37, stk. 3, efter »9-11,« at indsætte »§ 11 a, stk. 1, § 11 b, stk. 1,«.

Bestemmelsen foreslås indført for at sikre effekten af forbuddene mod markedsføring af visse forbrugerkreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder i lovforslagets § 2, nr. 1.

Med forslaget strafsanktioneres overtrædelse af markedsføringsforbuddene i markedsføringslovens § 11 a, stk. 1 og § 11 b, stk. 1, som foreslået i lovforslagets § 2, nr. 1. Strafferammen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 a, stk. 1, og § 11 b, stk. 1, er de fysiske og juridiske personer, herunder kreditgivere og kreditformidlere, der markedsfører en forbrugslånsvirksomhed eller kreditaftaler til forbrugere.

I forbindelse med strafudmålingen skal der lægges vægt på overtrædelsens grovhed, omfang og den tilsigtede økonomiske gevinst. Overtrædelser, der er enten grove, bevidste eller gentagne, bør straffes med bøder, der har en sådan størrelse, at de har en reel præventiv effekt.

De subjektive krav for at straffe en overtrædelse af markedsføringslovens § 11 a, stk. 1, og § 11 b, stk. 1, er uagtsomhed eller forsæt, jf. straffelovens § 19, 2. pkt. Efter straffelovens § 19, 2. pkt., er de pågældende straffebud anvendelige på andre lovovertrædelser, også når lovovertrædelsen er begået af uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig hjemmel.

Fastsættelsen af straffen vil som altid bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder, og de angivne bødeniveauer vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. markedsføringslovens § 37, stk. 6.

Til § 3

Til nr. 1. (Kapitel 19 a, Offentlig forbrugerinformation, afsnit XI a, i lov om finansiel virksomhed)

Kapitel 19 a i afsnit XI a i lov om finansiel virksomhed sætter de lovmæssige rammer for Penge- og Pensionspanelets virksomhed. Penge- og Pensionspanelet blev oprettet i 2007 med det formål at skabe et forum, hvor de finansielle branche- og forbrugerorganisationer kunne arbejde sammen om at fremme den finansielle forståelse og fungere som sparringspartner for sekretariatets arbejde. I bekendtgørelse nr. 1599 af 19. december 2007 er der fastsat nærmere regler om en forretningsorden for Penge- og Pensionspanelet.

Penge- og Pensionspanelet har til formål på en objektiv måde at fremme forbrugernes interesser for og viden om finansielle produkter og ydelser. Panelet består af en formand og 8 medlemmer, der repræsenterer den finansielle sektor, forbrugerorganisationer samt faglige organisationer, og som udpeges af erhvervsministeren. Panelet skal som led i sit arbejde udarbejde objektiv forbrugerinformation om finansielle produkter og ydelser, foretage og offentliggøre test af finansielle produkter og ydelser samt iværksætte og offentliggøre undersøgelser om forbrugerforhold på det finansielle område.

Det foreslås, at reglerne i afsnit IX a om Penge- og Pensionspanelet i lov om finansiel virksomhed ophæves.

Der foreslås en nyaffattelse af § 333 a, hvorefter Finanstilsynet skal fremme den offentlige forbrugerinformation.

Finanstilsynet vil fremover arbejde med at skabe lettilgængelig information og stille interaktive værktøjer til rådighed for forbrugerne på forskellige medieplatforme blandt andet i form af hjemmesiden www.raadtilpenge.dk og grupper på sociale medier. Det med sigte på at øge forbrugernes kendskab til og interesse for finansielle produkter og ydelser og derved styrke forbrugerne i deres beslutninger om valg af finansielle produkter. Det vil sikre større gennemslagskraft for indsatsen på det finansielle forbrugerområde.

Som led i en styrkelse og samling af opgavevaretagelse i regi af Finanstilsynet vil der blive oprettet et rådgivende kontaktudvalg, hvor medlemmer fra forbrugerorganisationer og sektoren deltager med henblik på en sparring og gensidig informationsudveksling. Finanstilsynet vil ligeledes inddrage viden

og forslag fra universitetsverdenen, når nye initiativer skal planlægges. Det for at sikre størst mulig gennemslagskraft af forskellige forbrugerrettede informationsinitiativer.

Finanstilsynets arbejde med offentlig forbrugerinformation på det finansielle område kan blive finansieret gennem den årlige afgift, som de finansielle virksomheder under tilsyn betaler til Finanstilsynet efter reglerne i kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at forslaget til § 1, nr. 7, ikke finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, der er indgået før den 1. juli 2020. Det betyder, at det foreslåede loft over de årlige omkostninger i procent, jf. den foreslåede § 11 a i lov om forbrugslånsvirksomheder, og omkostningsloftet, jf. den foreslåede § 11 b i lov om forbrugslånsvirksomheder ikke finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, der indgås før lovens ikrafttræden. Dette gælder også den foreslåede § 11 c om forpligtelsen til efter anmodning fra en forbruger til at ændre en kassekredit, som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, til en kreditaftale med afdrag. Det vil sige, at en forbrugslånsvirksomhed ikke er forpligtet til at ændre en kassekredit efter anmodning fra en forbruger, hvis aftalen om kassekredit er indgået før lovens ikrafttræden.

En rente- og omkostningsfri kredit, der ved misligholdelse omdannes til en kredit, hvor der skal betales løbende rente og eventuelt oprettelsesgebyr er kun omfattet af forslaget til § 11 a om et over de årlige omkostninger i procent, hvis den oprindelige kreditaftale er indgået før lovens ikrafttræden.

Indgåelse af en aftale om forlængelse af en eksisterende kreditaftale med en forbruger anses som indgåelse af en ny kreditaftale med forbrugeren. Indgåelse af en aftale efter 1. juli 2020 om forlængelse af en kreditaftale indgået før 1. juli 2020 vil derfor være omfattet af reglerne.

Forbrugerkreditaftaler, der indgås før lovens ikrafttræden, men først udbetales eller afdrages efter lovens ikrafttræden vil dog ikke være omfattet af forslagets § 1. Det er derfor tidspunktet for aftalens indgåelse, der er afgørende for, om aftalen er omfattet af forslagets § 1.

En aftale om en kassekredit, der er indgået før den 1. juli 2020, er ikke omfattet af de foreslåede bestemmelser herunder forslaget til §§ 11 b og § 11 c i lov om forbrugslånsvirksomheder. En forbruger har derfor ikke ret til at få ændret en kassekredit, som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, til en kreditaftale med afdrag, hvis aftalen om kassekrediten er indgået før den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 3*, at forslaget til § 2 ikke finder anvendelse på handlinger, der er begået før 1. juli 2020. Det betyder, at det foreslåede forbud for markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, samt det foreslåede forbud mod enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller af forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, ikke gælder markedsføring af forbrugerkreditaftaler forud for lovens ikrafttræden.

Såfremt en forbrugslånsvirksomhed indgår aftale om markedsføring af forbrugslånsvirksomhedens produkter før 1. juli 2020, hvor markedsføringen af produkterne først sker efter 1. juli 2020, finder det foreslåede forbud mod enhver markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, og det foreslåede forbud mod enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og af forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, anvendelse.

Til § 5

Lovforslagets § 5 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1 og 3 kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Markedsføringsloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. markedsføringslovens § 41. Derfor gælder nærværende ændringslovs § 2 heller ikke for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

§ 1. ---

Stk. 2. Loven finder bortset fra § 9 ikke anvendelse på følgende forbrugslånsvirksomheder:

1. I § 1, *stk. 2*, indsættes efter »§ 9«: », § 11 a, *stk. 1-5*, og §§ 11 b og 11 c«.

- 1) Finansielle virksomheder omfattet af § 5, *stk. 1*, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.
- 2) Ejendomskreditselskaber omfattet af § 1, *stk. 2*, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Stk. 3. Loven finder endvidere ikke anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder

1-2) ---

- 3) kreditaftaler i forbindelse med en overenskomstmæssig konflikt, når forbrugslånsvirksomheden er en faglig organisation, som er omfattet af konflikten, eller
- 4) kreditaftaler til ansatte i forbrugslånsvirksomheden.

2. I § 1, *stk. 3*, nr. 3, udgår »eller«.

3. I § 1, *stk. 3*, nr. 4, ændres »« til: », eller«

4. I § 1, *stk. 3*, indsættes som nr. 5:

»5) udlån af penge mod håndpant, herunder pant i lotterisedler, omfattet af lov om handel med brugte genstande samt pantelånervirksomhed.«

Stk. 4-5. ---

5. I § 1, indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* § 11 a, stk. 1 og 6, finder også anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder eller af ikke-erhvervsdrivende.«

§ 2. ---

1-3) ---

6. I § 2 indsættes som *nr. 4*:

»4) Kassekredit: En udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.«

7. Efter kapital 4 indsættes:

»Kapitel 4 a

Forbud mod indgåelse af visse kreditaftaler m.v.

§ 11 a. En fysisk eller juridisk person må ikke indgå en kreditaftale med en forbruger, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. De årlige omkostninger i procent beregnes efter § 16 i kreditaftaleloven.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på boligkreditaftaler.

Stk. 3. En forbrugslånsvirksomhed, som har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1, og som har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, kan ikke kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent. 1. pkt.

finder også anvendelse på finansielle virksomheder efter § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Stk. 4. Medfører stk. 3 en formindskelse af restgælden, skal forbrugeren betale denne i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkortning sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

Stk. 5. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, skal foretage en genberegning af kredittallet.

Stk. 6. En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale i strid med stk. 1, kan kun kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. 1. pkt. finder også anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1. 1. pkt. finder ikke anvendelse på finansielle virksomheder efter § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

§ 11 b. En fysisk eller juridisk person må ikke opkræve yderligere omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale, når forbrugeren har betalt omkostninger, der tilsammen udgør 100 procent af det samlede kreditbeløb. 1. pkt. gælder også for en fysisk eller juridisk person, som kredittallet overdrages til.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på følgende aftaler:

1) Boligkredittaler.

2) Kassekreditter, der ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en dato, der er fastlagt på forhånd.

§ 11 c. En forbrugslånsvirksomhed skal efter anmodning fra en forbruger ændre en kassekredit, som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, til en kreditaftale med afdrag.«

§ 15. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov bortset fra § 14 og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven.

8. To steder i § 15, stk. 1, ændres »overholdelsen« til: »forbrugslånsvirksomheders overholdelse«.

Stk. 2-3. ---

§ 18. Finanstilsynet kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse efter § 3, hvis virksomheden

1-4) ---

5) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter § 3 eller

9. I § 18, stk. 1, nr. 5, ændres »§ 3 eller« til: »§ 3,«.

6) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov, hvidvaskeloven eller regler udstedt i medfør af disse love, herunder forpligtelsen til at identificere målgrupper, jf. §§ 10 og 11, og forpligtelsen til at gennemføre en kreditværdighedsvurdering, jf. denne lovs § 9 eller § 7 c i lov om kreditaftaler.

10. I § 18, stk. 1, nr. 6, ændres »lov om kreditaftaler.« til: »lov om kreditaftaler eller«.

11. I § 18, stk. 1, indsættes som nr. 7:

»7) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter markedsføringslovens § 11 a eller 11 b.«

Stk. 2-4. ---

§ 30. ---

12. I § 30 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, eller § 11 b, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning«.

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

Stk. 2-7. ---

§ 2

I lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring, som ændret senest ved lov nr. 1309 af 6. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 11 indsættes før overskriften før § 12:

»Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder

§ 11 a. Markedsføring af kreditaftaler til forbrugere er forbudt, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugercredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler til forbrugere i følgende tilfælde:

På forbrugslånsvirksomhedens forretningssted.

På forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden.

Hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter

køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredje-

mand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren,

kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren, og

markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

§ 11 b. Enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere er forbudt, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af boligkreditaftaler.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.«

§ 37. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Overtrædelse af bestemmelserne i § 5, stk. 1, § 6, stk. 1, 3 og 4, §§ 7 og 9-11, § 14, stk. 1, § 15, § 16, stk. 3, § 18 og § 19, § 20, stk. 1, og § 21 og forsætlig overtrædelse af § 22 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 4 -7. ---

2. I § 37, *stk. 3*, indsættes efter »9-11,«: »§ 11 a, stk. 1, § 11 b, stk. 1,«.

§ 3

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

Afsnit IX a –

Penge- og Pensionspanelet

Kapitel 19 a

Penge- og Pensionspanelet

1. Afsnit IX a affattes således:

»Offentlig forbrugerinformation

Kapitel 19 a

Offentlig forbrugerinformation

§ 333 a. Finanstilsynet fremmer den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område.«

§ 333 a. Erhvervsministeren nedsætter Penge- og Pensionspanelet, som består af en formand og 8 medlemmer. Formanden skal have særligt kendskab til forbrugeradfærd.

Stk. 2. Panelet udpeges efter følgende indstilling:

- 1) 1 medlem indstilles af Finansrådet og Børsmæglerforeningen i Danmark.
- 2) 1 medlem indstilles af Forsikring & Pension.
- 3) 1 medlem indstilles af Realkreditrådet og Realkreditforeningen i forening eller hver for sig.
- 4) 1 medlem indstilles af Investeringsfundsbranchen.
- 5) 1 medlem indstilles af Landsorganisationen i Danmark, Akademikernes Centralorganisation og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd i forening eller hver for sig.

- 6) 1 medlem indstilles af Dansk Aktionærforening.
- 7) 2 medlemmer indstilles af Forbrugerrådet.

Stk. 3. Erhvervsministeren udpeger Penge- og Pensionspanelets medlemmer for op til 4 år ad gangen. Panelets formand og medlemmerne kan genudpeges.

Stk. 4. For hvert medlem udpeges en suppleant. Ved et medlems forfald deltager suppleanten på medlemmets vegne.

Stk. 5. Erhvervsministeren fastsætter Penge- og Pensionspanelets forretningsorden.

§ 333 b. Penge- og Pensionspanelet har til formål på en objektiv måde at fremme forbrugernes interesse for og viden om finansielle produkter og ydelser.

Stk. 2. Panelet skal

- 1) udarbejde objektiv forbrugerinformation om finansielle produkter og ydelser,
- 2) foretage og offentliggøre test af finansielle produkter og ydelser, herunder test foretaget ved brug af anonym informationsindsamling, og
- 3) iværksætte og offentliggøre undersøgelser om forbrugerforhold på det finansielle område.

Stk. 3. Penge- og Pensionspanelets sekretariatsbistand stilles til rådighed af Erhvervsministeriet.